

**'FENTON JOHN ANTHONY HORT's DØDE HÅND
LIGGER TUNGT PÅ OSS'**

**('THE DEAD HAND OF FENTON JOHN ANTHONY HORT
LIES HEAVY UPON US')**

'FENTON JOHN ANTHONY HORT's DØDE HÅND LIGGER TUNGT PÅ OSS' Generasjons-synd.

"Sannheten er en kraftfull ting: den tillater ikke en person å forbli uforstyrret. Noen antar og følger sannheten. Noen avviser den direkte. Andre foretrekker å ignorere den, og nytter det som kunne kalles 'forsettlig uvitenhet'. Hvordan en person reagerer på sannheten er en bevisst beslutning som gir uunngåelige konsekvenser i den personens liv." (Werner Gitt; Without Excuse; s.23)

Dag Jørgen Høgetveit; mai 2023

[Det følgende har utgangspunkt i the Legacy Standard Bible (Lockman Foundation 2021), men saken gjør seg også gjeldende hersteds.

Engelsk originalversjon gjengitt nedenfor – **English original version follows from p. 17.]**

1. For noe tid siden lyttet jeg takknemlig til en Q & A økt fra gty.org, hvor pastor John MacArthur gjorde meg oppmerksom på Legacy Standard Bible – slik jeg forstår det, en Master's University & Seminary -stab revisjon av -95 New American Standard Bible (hvis forord informerer "versjonen av 1611 ... ble grunnlaget for English Revised Version som fremstod [NT & OT] i 1881 ... og 1885 ... Det amerikanske motstykket ... ble utgitt i 1901 som American Standard Version... I anerkjennelse av verdiene i American Standard Version, følte Lockman Foundation en trang til å bevare disse og andre varige verdier fra ASV ved å inkorporere nyere funn fra hebraiske og greske tekstkilder "etc.).
2. Så – det er ingen overraskelse å finne (i LSB) avslutningen av Markus i (hake-)parentes (ikke at min Det norske bibelselskap 1930-revisjon (eller 1904-versjonen) er mye bedre på dette punktet – NT avsluttes med en liste over 'steder' som mangler i flere eller færre av de eldre håndskrifter).
3. I søken etter en bredere forståelse av Grace To You & Masters generelle tekst- og oversettelsespolitikk, endte jeg opp med (gty.org) QA167, Which Bible translation is best?: "NKJV er en lignende [til KJV] oversettelse, hentet fra samme gruppe av gamle [håndskrifter/]manuskripter, som ganske enkelt oppdaterer det arkaiske språket i KJV."
4. Malcolm H. Watts (The New King James Version – A Critique; s.2-14) finner i NKJV noen OT-lesemåter fra Septuaginta & latinske Vulgata. Han lister opp (og forklarer) 22 tilfeller som "kun omfatter et utvalg av de feilaktige og mangelfulle oversettelsene i NKJV når det gjelder Det gamle testamente".
"... I selve teksten i Det nye testamente er det svært mange avvik fra Den Mottatte Teksten, der kritiske tekstlesemåter tilsynelatende har vært foretrukket og fulgt, eller andre uberettigede endringer er gjort." Igjen eksempler – og eksempler på "noen alvorlige feil i oversettelsen".
"Oversetterne av NKJV, mens de forsikrer sine lesere om at de har oversatt fra Den Mottatte Teksten, gir samtidig i sine marg-referanser og noen ganger i selve teksten lik kredibilitet til en gresk tekst som er helt forskjellig fra den."
5. Og så – lytt til Kirk DiVietro's vitnesbyrd angående NKJVs tiltenkte (men ikke publiserte) formål (Dean Burgon Society Q & A):
<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=413081526268> (01:00:54).
6. "... Målet med New King James Version er å bevare og forbedre King James Version, og

gjenopprette den opprinnelig tiltenkte meningen." (thomasnelsonbibles.com) "Ultimat er målet vårt å utgi vakre bibler i flere oversettelser for alle aldre og stadier i livet." "Thomas Nelson Bibles utgir en lang rekke bibeloversettelser. Det er en som passer for deg! Bibler er tilgjengelig i" NKJV, KJV, NET, NIV, NASB, ICB, NCV, ESV, NLT, "og The Voice." – Selskapet som produserte NKJV kunne synes ha ingen idé om hva Bibelen er.

7. QA167 igjen: "... NIV følger ikke den nøyaktige ordlyden i de opprinnelige greske og hebraiske tekstene så tett som King James Version og New American Standard bibelversjoner gjør. Likevel kan den betraktes som en tro oversettelse av originaltekstene".

8. Sammenlign Leland Ryken; What You Need to Know About English Bible Translations: <https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=82207155654> , (i lys av hans total-budskap, forstår jeg ikke hans innledende slags innrømmelse til 'dynamisk ekvivalens' ...); og Ryken: Part 3 – What Makes a Bible Translation Literary?: <https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=22414120303> ("Jeg vokste opp i et usofistikert innvandremiljø, og vi klarte oss helt fint med King James Version fordi vi var forventet å klare oss helt fint med dem[?]" (Ryken; 09:06))

9. "Forskjellen mellom Luther og oversetterne av NIV er at Luther hadde høyere forventninger til sine lesere, til tross for at analfabetisme på hans tid var et mye større problem enn det er i dag. Han trodde ikke at en bibelversjon uten forklarende merknader og forord kunne formidle hele meningen og samtidig gjøre alle misforståelser umulige. Han forventet at leserne av hans oversettelse skulle lese hans noter og forord, og han forventet at predikanter også skulle forklare Bibelen i sine prekener. " (Michael Marlowe; Against the Theory of 'Dynamic Equivalence'; kap. 7; bible-researcher.com)

10. I mitt søk endte jeg opp med QA167 – og A407; G. Gabriel Powells The Mysterious Case of Missing Scripture – artikkelen peker til MacArthurs preken 41-85, The Fitting End to Mark's Gospel.

11. G. Gabriel Powell: "... det er *tusenvis* av gamle greske kopier som avslører en 99,5% nøyaktighet dem imellom." " Mens KJV er en nøyaktig og vakker oversettelse, kunne Tyndale og hans samtidige bare arbeide med hebraiske og greske manuskripter som var tilgjengelige på den tiden. I århundrene siden da har arkeologer oppdaget tusenvis av mye eldre kopier. Som et resultat er vi i stand til å sammenligne disse tusenvis av tekster og produsere en oversettelse som mer nøyaktig gjenspeiler de opprinnelige skriftene. Ved å sammenligne disse tusenvis av tekster som spenner over hundrevis av år, kan vi se hvordan små feil i kopier ble introdusert over tid."

12. Det gis inntrykk av at de nyere oversettelsene forbedres ved å sammenligne "tusener av mye eldre kopier" "som viser en nøyaktighet på 99,5 % dem imellom".

13. Maurice A. Robinson; New Testament Textual Criticism: The Case for Byzantine Priority (74 & note 102; TC: A Journal of Biblical Textual Criticism; Vol. 6 (2001); jbt.org): "Var tusen papyrus og majuskel MSS [manuskripter] bevart fra før det fjerde århundre, som var relativt komplette og tilstrekkelig representative for hele det østlige imperiet (ved lokasjonen for deres oppdagelse), kunne man kanskje snakke med større autoritet enn utfra de 63 fragmentariske papyriene vi for tiden har fra den tiden. Ressursene fra pre-fjerde århundre vedblir dessverre fortsatt magre, avgrenset til et begrenset antall vitner. Selv om det tekst-

kritiske materialet blir utvidet til å omfatte det åttende århundre, vil det bare være 424 dokumenter, for det meste fragmentariske. I sammenligning med denne magre totalen, blir den ofte gjentatte apologetiske appellen til verdien og den gjenopprettende betydningen av de 5000+ gjenværende greske NT MSS tomt skryt."

"Jf. Gordon D. Fee, "Textual Criticism of the New Testament," i [Eldon J.] Epp and Fee, *Theory and Method*, 3. Etter å ha fremholdt de "5,338 greske MSS" erklærer Fee "tekstkritikerens oppgave" som det "å sikte gjennom alt dette materialet, nøye å sammenligne hvert MS med alle de andre" før endelige beslutninger kan tas. Slikt har faktisk *aldri* blitt gjort; snarere synes moderne eklektisisme å være basert på et ønske om raskt å redusere den massive mengden MSS til et lite og håndterbart antall. Dermed blir elimineringen av den bysantinske majoriteten et beleilig middel."

14. G. Gabriel Powell: " ... Moderne oversettelser gjenspeiler forbedret nøyaktighet ved å markere ord og uttrykk som nesten helt sikkert ikke ble ført i pennen av Skriftens forfattere. I noen oversettelser, som hos English Standard Version (ESV [ifølge ESV, "bearbeidet fra Revised Standard Version"]), er slike passasjer fjernet fra tekstflyten og en fotnote er gitt for å forklare hvorfor."

"Den følgende listen [med 18 passasjer] gjenspeiler versene som ikke lenger finnes i den flytende tekst i English Standard Version:"

15. Noen av dem – fra begynnelsen:

16. Matt.17,21: "Noen manuskripter innsetter vers 21". (ESV NT med noter (2011)).

"Mindre enn 1% av de greske manuskriptene, av objektivt dårligere kvalitet, utelater hele dette verset". (Wilbur N. Pickering; [engelsk] NT-overs. med kommentarer; 1. utg. – se prunch.com.br; 3. utg.)

17. Matt.18,11: "Noen manuskripter tilføyer vers 11". (ESV)

"Bare 1,5% av de greske manuskriptene, av dårligere kvalitet, utelater vers 11". (W.P.)

18. Matt.23,14: "Noen håndskrifter tilføyer her ... vers 14". (ESV)

"Kanskje 2% ... utelater dette verset". (W.P.)

19. Mot slutten av listen – Ap.gj. 28,29: "Noen håndskrifter legger til vers 29". (ESV)

"Kanskje 5% av de greske manuskriptene utelater vers 29 helt (som i NIV, NASB og LB, men alle tre har en fotnote som sier at "noen manuskripter" legger til verset – deres måte å referere til 95%! Vil ikke den uinformerte leser bli villedet?)." (W.P.)

20. Markus 16,9-20 står i hake-parentes i ESV-teksten.

"Noen manuskripter avslutter boken med 16:8; andre ... " (ESV)

21. "I godt over hundre år har det vært en pågående kampanje for å diskreditere de siste tolv versene av Markus (16:9-20). Jeg undres hvor folk får motivasjon til å nytte så mye tid og energi på en slik bedrift." (W.P.)

Senere i sin kommentar viser Pickering til sin *The Identity of The New Testament Text*; App. E (se prunch.com.br):

22. Identity (4. utg.) s. 312-3: "... kodeksene B [Vatikanus] og Alef [Sinaitikus], begge fra 400-tallet og begge fra Egypt (antagelig, se Farmer, side 37), blir generelt ansett som de to viktigste

MSS til Det nye testamente (ofte referert til som de "eldste og beste"). Deres samstemthet i å utelate vers 9-20 har vært en viktig faktor i tenkningen til de som avviser passasjen (siden de generelt anser den "aleksandrinske teksttypen" som overlegen alle andre).

Bevismaterialet er imidlertid ikke helt likefrem. Kodeks B er skrevet i tre kolonner, og ved fullføringen av en bok, begynner den vanligvis neste bok øverst i neste kolonne. Men mellom Markus og Lukas er det en helt ledig kolonne, den eneste slike kolonnen i kodeksen. Tatt i betraktning at pergament var dyrt (og B er på veldig fint velin), ville det å "sløse" bort et slikt rom være ganske uvanlig. Hvorfor gjorde kopisten det?

[23.] Når det gjelder kodeks Alef, er det brettete arket som inneholder avslutningen av Markus og begynnelsen av Lukas, bent frem sagt, en forfalskning. Tischendorf, som oppdaget kodeksen, advarte om at de fire sidene syntes å være skrevet av en annen hånd og med annet blekk enn resten av manuskriptet. Hvordan enn det kan være, avslører en nøye granskning følgende: ... "

24. "For å oppsummere: alle bevarte greske MS (ca. 1,700) unntatt to (B og 304 – Alef er ikke 'bevart' fordi det er en forfalskning på dette punktet) inneholder vers 9-20. Hvert bevarte greske lektionarie (ca. 2000?) inneholder dem (en av dem, 185, gjør det bare i Menologiet). Hvert bevarte syriske MS (ca. 1000?) bortsett fra ett (Sinaitic) inneholder dem. Hvert bevarte latinske MS (8000?) unntatt ett (k) inneholder dem. Alle bevarte koptiske MS unntatt ett inneholder dem. Vi har håndfast bevis for 'inkluderingen' fra 2. århundre (Ireneus, Diatessaron?). Vi har ikke slike håndfaste bevis for 'eksklusjonen'."

25. "Den lengste passasjen trukket i tvil av [Brooke Foss] Westcott og Hort og biskop [Charles John] Ellicott – hvilke behersket, dominerte og prosjekterte forhandlingene [av the Revised Version av 1881] fra begynnelse til slutt – er Markus 16:9-20. Dean Burgon har gitt seg i vei med å gi grundig dokumentert bevis på at denne delen av Guds hellige ord var i de originale autografene. Dette finnes i dette kondenserte bindet av hans originale arbeid, som besto av godt over fire hundre sider og var en av de mest lærde, nøye dokumenterte kritikkene som noen gang har blitt skrevet om dette emnet, og en som ingen lærd noensinne har besvart eller endog har forsøkt å besvare", skriver Davis Otis Fuller i Introduction til Counterfeit or Genuine – Mark 16? John 8? ; (8. pr. -95). Burgon (fra Fuller s.32-3):

26. "Det er bare etter fremkomsten av Griesbachs andre utgave (1796-1806), at ny-testamente-kritikere har tillatt seg å behandle de siste tolv versene av Markus-evangeliet med respektløshet. Tidligere kritiske utgaver av Det nye testamente er fri for denne bebreidelsen." ""Med Griesbach," bemerker Dr. Tregelles, "begynner tekster som kan kalles virkelig kritiske"; og Griesbach er den første til å insistere på at de avsluttende versene fra Markus er falske. At han ikke antok at det andre evangeliet alltid hadde endt ved vers 8, har vi allerede sett. Han var imidlertid av den oppfatning at "i en svært fjern periode gikk den opprinnelige avslutningen av evangeliet tapt – forsvant kanskje fra evangelistens eget eksemplar – og at den nåværende avslutningen ble av noen substituert i dens sted."

Det bør kanskje i forbifarten sies at Griesbach ble drevet inn i denne merkelige labyrinten av ikke-underbygget antagelse, som følge av hans "Revisjons-Teori", som, for så vidt den for lengst er avslørt, ikke trenger å okkupere oss nå. Men det er verdt å observere at det allerede fremstilte argument (slik som det er) bryter sammen under vekten av det aller første faktum som dets lærde forfatter er forpliktet til å legge på det. Kodeks B [Vatikanus] – det enslige manuskriptvitnet til å ha utelatt den aktuelle passasjen det er spørsmål om (for Kodeks Alef [Sinaitikus] hadde enda ikke blitt oppdaget) – var allerede hevdet av Griesbach som en

hovedeksponent for hans såkalte Alexandrinske Revisjon. Men så, på kritikerens egen hypotese (som vi allerede har sett) burde Kodeks B tvert imot ha inneholdt den.

Hvordan komme over dette ubeleilige faktum? Griesbach bemerker stille i en fotnote at Kodeks B "har affinitet med østlig familie av MSS." Ulykken ved å være belemret med en verdiløs teori var sikkerlig aldri mer åpenbar. Når vi har nådd dette punkt i undersøkelsen, blir vi minnet om intet så mye som om den slitne reisende som, etter tålmodig å ha forfulgt et ignis fatuus gjennom halve natten, ser det endelig forsvinne – men ikke før det har ført ham opp til haken i gjørmene."

27. "Griesbachs betydning for nytestamentlig tekstkritikk kan neppe overvurderes. For første gang i Tyskland våget en lærd seg til å forlate Textus Receptus mange steder, og trykke teksten i Det nye testamente i den form som hans undersøkelser hadde ført ham til." (Bruce M. Metzger; *The Text of the New Testament – Its Transmission, Corruption, and Restoration*; 2. utg.; s.121)

28. "Den Hellige Ånd, som er Skriftens forfatter, inspirerende enhver skriver av Skriften, er også Skriftens bevarer ... Han beveget bevarerne for å sikre at Skriften forble ren for ["gjennom"] historien", sier MacArthur (avskrift av preken 41-85; lydspor: 10:29).

29. All right; – men det er ikke hva det ser ut som når Det norske bibelselskap og Svend Borchmann Hersleb tilbake i 1819 begynte sette hakeparenteser i NT (21 steder – blant andre Joh.7,53-8,11 – alle 21 i henhold til Johann Jakob Griesbachs greske tekst).

30. Det er ikke hva det ser ut som med parentesene i (jeg har bare sett online-)LSB eller notene i NKJV.

31. "En av de lærde som jeg har studert i tidligere år er en mann som heter A. T. Robertson. Dere vil se navnet hans knyttet til saker angående bibelsk lærdom. A. T. Robertson sier: "Det store utvalget av manuskripter har gjort det mulig for tekstforskere å nøyaktig rekonstruere den opprinnelige teksten med" – hør på dette – "mer enn 99,9 prosent nøyaktighet." Det er ganske bra. Mer enn 99,9 prosent nøyaktighet." (MacArthur; 21:40)

32. Dette gir ekko av et par ting (og husk at "Robertson sier i forordet til den første utgaven av sin massive *Grammar of the Greek New Testament*, "Westcott og Horts tekst følges i det alt vesentlige."" (Benjamin G. Wilkinson; i David O. Fuller; *Which Bible?*; 15.pr. -95; s.245)):

33. "... Hort hevdet at som et resultat av hans arbeid kunne bare en tusendel av NT-teksten anses å være tvil om, og dette ble gledelig mottatt på grasrota, siden det syntes å gi forsikring om denne tekstens pålitelighet – men selvfølgelig gjaldt den påstanden bare W[estcott]-H[ort] teksten (sannsynligvis det dårligste publiserte NT som eksisterer, til denne dag)."

"Jeg vil si at teksten deres er feil med referanse til 10% av ordene – det greske NT har omtrent 140.000 ord, så W-H-teksten er feil med referanse til 14.000 av dem. Jeg vil si at den såkalte 'kritiske' teksten som for tiden er på moten, 'bare' er av med referanse til rundt 12.000, en forbedring (selv om liten)." (Pickering; *Identity IV* (2014 – 1. utg. 1977); s.362-3)

34. Dernest behovet, etter rundt 1800 år med guddommelig bevaring av Ordet, for "tekstforskere å nøyaktig rekonstruere den opprinnelige teksten":

35. Jakob van Bruggen – 1978 (*The Future of the Bible*; s.124): "Sammenligningen av en rekke

moderne oversettelser indikerer at årene etter 1881 har vært vitne til en økende usikkerhet med hensyn til ny-testament-teksten. Kritikere i dag velger ikke lenger ett manuskript eller en tekstgruppe som grunntekst, men rekonstruerer [dvs. konstruerer] fra alle slags manuskripter, en ny, hypotetisk tekst. Det greske nytestamente til UBS [De forente bibelselskaper], for eksempel, er basert på flertallet av stemmene til et team av fem tekstforskere, men *ikke* på flertallet av nitti prosent av manuskriptene. Resultatet er at det tekstlige grunnlaget for moderne oversettelser er utsatt for svingninger."

36. Maurice Robinson (The Case for Byz ...): "4. Moderne eklektisk praksis opererer på en variantenhetsbasis uten noen åpenbar vurdering av konsekvensene. Den resulterende situasjonen er enkel: de beste moderne eklektiske tekstene har ganske enkelt *ingen* bevist eksistens innen overføringshistorien, og deres påstand om å representere autografen eller den nærmeste tilnærmingen til den kan ikke underbygges fra bevarte MS, versjonelle eller patristiske data. Calvin L. Porter har poengtert bemerket at moderne eklektisisme, selv om den "ikke er basert på en teori om tekstens historie ... gjenspeiler en viss forutantagelse om den historien. Den synes å anta at veldig tidlig ble originalteksten revet i stykker og så båret til jordens ender hvor tekstkritikeren, som klagende Isis, må søke den ved sin dyktighet. Et slikt scenario legger en umulig byrde på tekstlig restaurering, siden ikke bare er den opprinnelige teksten *ikke lenger bevart* i noe kjent MS eller teksttype, men intet MS eller gruppe MSS gjenspeiler slike i sitt generelle mønster av lesemåter. Det gjenstår derfor *ingen* overleveringsguide som kan antyde hvordan en slik "original" tekst ville se ut når funnet. En skulle ikke bli overrasket over å finne at de eneste sikre konklusjonene i moderne eklektisisme synes å være at den opprinnelige formen av NT-teksten (a) *ikke* vil ligne den Bysantinske Tekstformen; men (b) vil ligne den aleksandrinske teksttypen.

5. Det er én ting for moderne eklektisisme å forsvare en mengde lesemåter når de betraktes utelukkende som isolerte variasjonsheter. Det er noe helt annet for moderne eklektisisme å hevde at det *sekvensielle resultatet* av slike isolerte beslutninger vil frembringe en tekst nærmere autografen (eller den kanoniske arketypen) enn den som frembringes ved noen annen metode. Mens alle eklektiske metoder benytter det som synes å være tilstrekkelige interne og eksterne kriterier for å tilveiebringe en overbevisende og overtalende sak for en "original" lesemåte på et gitt variantpunkt, er det en merkelig mangel på ethvert forsøk på å forsvare den resulterende sekvensielle teksten som en overleveringsenhet. Leg-leseren kan være overveldende overbevist om enhver individuell eklektisk beslutning på grunn av dens tilsynelatende plausibilitet, konsistens og antatte troverdighet; argumenter som tilbys på dette nivået er overbevisende. Et stort problem oppstår imidlertid så snart de samme lesemåtene er sett som en *sammenhengende sekvens*; på et slikt punkt må den resulterende teksten granskes under transmisjonelle og historiske termer."

37. "7. ... moderne eklektisisme ... Ikke bare mangler den resulterende teksten *genealogisk støtte* innen overleveringsteori, men den mislykkes også i *sannsynlighetstesten*. At originalteksten, eller noe i nærheten av slik, ikke klarer å videreføre seg selv sekvensielt innenfor rimelig korte seksjoner, er en nøkkel-svakhet som berører hele den moderne eklektiske teori og metode. Problemet er *ikke* at hele teksten i en NT-bok eller endog i et kapittel kan være uattestert av et enkelt MS; de fleste MSS (inkludert de i den Bysantinske Tekstformen) har unike eller divergerende lesemåter innen en utvidet del av teksten; ikke to MSS stemmer helt overens i alle detaljer. Problemet med det resulterende sekvensielle aspektet ved moderne eklektisk teori er imidlertid at dens foretrukne tekst *gjentagent* kan påvises å ikke ha noen kjent MS-støtte over selv *korte* tekststrekk – og til tider endog innenfor et enkelt vers. Problemet øker geometrisk ettersom en sekvens av varianter strekker seg over to, tre, fem eller

flere vers. Dette reiser alvorlige spørsmål om den antatte overleveringshistorien som behøves ved eklektisk valg. Som med Horts genealogiske appell til en *mulig*, men ikke *sannsynlig* overlevering, er det overleveringsmessig usannsynlig at en kort sekvens av varianter ikke ville etterlate *noe* støttende vitnesbyrd innenfor manuskripttradisjonen; *sannsynligheten* for at slikt ville forekomme gjentatte ganger er praktisk talt null.

8. Moderne eklektisisme skaper en tekst som innen gjentatte korte sekvenser raskt degenererer til en som ikke har noen støtte blant manuskript-, versjons- eller patristiske vitner. Problemet forverres ytterligere etter hvert som omfanget av sekvensiell variasjon øker. En av klagen mot den Bysantinske Tekstformen har vært at slik ikke kunne ha eksistert på et tidlig tidspunkt på grunn av mangelen på et enkelt MS fra før fjerde århundre som reflekterer det spesifikke *mønsteret av enighet* som er karakteristisk for denne Tekstformen, selv om den Bysantinske Tekstformen *kan* demonstrere sitt spesifikke mønster i det store flertallet av vitner fra minst det fjerde århundre og fremover. Likevel forventes de som bruker de moderne eklektiske tekstene å akseptere en tilbudt "original" som på samme måte mangler ethvert mønster av enighet over endog en kort tekststrekning som ville knyttet den til hva som er funnet i et *hvilket som helst* MS, gruppe MSS, versjoner eller patristiske vitner i *hele* manuskripttradisjonen."

38. "112. [Kenneth W.] Clark og [Eldon J.] Epp har rett: I det forutgående århundret har eklektisismen fungert uten en integrert historie om tekstoverlevering. At dens resulterende tekst ikke har noen rot i noe enkelt dokument, gruppe dokumenter eller teksttype, er et uheldig biprodukt av dens selvpålagte metodikk. Gjennomgående eklektisisme forblir en vitenskapelig bestrebelse skilt fra eksterne hensyn; begrunnet eklektisisme forsøker å finne en balanse mellom interne og eksterne kriterier. Likevel mislykkes begge systemene nettopp på punktet overleveringshistorie: deres resulterende tekst forblir uten konsistent dokumentarisk støtte, og representerer en oppstykket sammensetting bestående av en uensartet og ikke-relatert *blanding* av foretrukne lesemåter hentet fra isolerte variantenheter. På dette punktet svikter *ikke* Bysantinsk prioritets-teori, men tilbyr en overleveringsmessig legitimt resulterende tekst som er godt støttet blant manuskriptbasen som ligger til grunn for den Bysantinske Tekstformen.

39. Fra 2001 til 2021; Jeffrey T. Riddle (The Coherence-Based Genealogical Method, CBGM – The Newest 'New' Method; Quarterly Record (The Trinitarian Bible Society) 635; apr. – juni 2021): "Med NA28/UBS5 [Nestlé Aland 28. utg./De forente bibelselskaper 5. utg.], ble det innført betydelige endringer, særlig i de katolske brevene (Jakob til Judas). Tittelbladet på NA28-teksten erkjenner at den er produsert under ny redaksjonell ledelse: 'Redigert ved Institutt for nytestamentlig tekstforskning Münster/Westfalen under ledelse av Holger Strutwolf'. I forordet sier Strutwolf:

"... den nye utgaven presenterer et fundamentalt nytt konsept, i det minste med hensyn til de katolske brevene, fordi for denne delen av Det nye testamente er Editio Critica Maior (ECM) allerede tilgjengelig [siden 1997]. ECM representerer et nytt nivå av vitenskapelig forskning på det greske Nye testaments tekst og tilbyr en tekst som nylig er etablert på dette grunnlaget." Redaktørene fortsetter senere: 'De katolske brevene ble revidert i henhold til et fundamentalt nytt konsept som på sikt vil bli antatt for hele utgaven'. De forklarer så at dette nye konseptet er Coherence-Based Genealogical Method (CBGM) slik utviklet av den tyske forskeren Gerd Mink. Denne metoden undersøker 'prosentandeler av enighet mellom sammenlignede vitner' for å 'ordne et vitnes potensielle forfedre i en rangeringsrekkefølge, i henhold til deres grad av relasjon', og legger til: 'Metoden kan også bli benyttet til en sammenligning med den rekonstruerte initial-teksten'."

40. "CBGM artikulere ikke lenger sitt mål å være rekonstruksjonen av den originale

autografiske teksten. I stedet snakker dens talsmenn om å rekonstruere Ausgangstext-en eller 'initial tekst'en. [David C.] Parker definerer den opprinnelige teksten som 'redaktørens rekonstruksjon av den eldste kjennelige formen' av teksten. Han legger til at den initiale teksten 'aldri var teksten i et faktisk manuskript' og 'må betraktes som et ideal snarere enn en reell tekst'."

41. "CBGM er ikke fri for menneskelig subjektivitet. Klaus Wachtel medgir at dataene produsert av CBGM til slutt må tolkes subjektivt, og at 'andre forskere som starter fra forskjellige premisser vil komme til andre konklusjoner'."

42. Og vi kan legge til Matthew A. Vogan (Q.R. 641): "Der er nå konkurrerende utgaver så vel som arbeid som gjøres ved bruk av den nye koherensbaserte genealogiske metoden (CBGM) der kunstig intelligens' datastyrte algoritmer vurderer mulige valg for den foretrukne bibelske teksten. Tidligere ble usikkerheter fremlagt til majoritets-avstemning blant de lærde som ble enige om teksten, men i de nyeste utgavene er det mange steder hvor ingen bestemmelse gjøres om den opprinnelige og korrekte lesemåten. Det er med andre ord deler av disse utgavene der de ganske enkelt sier at de ikke vet og ikke kan velge hva som er den beste lesemåte; det er latt tilbake for den enkelte leser. De har gitt opp tanken på å rekonstruere Skriften slik den opprinnelig ble gitt; puslespillet de monterer er fullt av manglende biter."

43. (Online-)Legacy Standard Bible avslutter forresten Markus med intet mindre enn to (hakeparentesinnsatte) avslutninger; den siste – og kortere – i kursiv. Lukas 3,33 gir de fiktive personene Admin og Ram (hvorav Ram var ny for meg); Pickering (NT med kommentarer) skriver "en rekke moderne versjoner har 'sønn av Admin, sønn av Arni', og de gjør dette etter den eklektiske teksten som har vært på moten i flere generasjoner (UBS / N-A). Redaktørene av teksten følger de såkalte 'aleksandrinske' vitnene, men på dette punktet er disse vitnene spredt over hele baksiden av ørkenen – nesten ingen samsvarer. Man skulle trodd at dette ville gi UBS-redaksjonen pause, men ikke i det hele tatt. De var så oppsatt på å gjøre krenkelse mot Kristi stamtavle at de faktisk koket sammen et "lappeteppe" og presset de fiktive Admin og Arni inn i den stamtavlen. UBS har i sitt apparat presentert evidensen på en slik måte at de tilslører det faktum at ingen greske MS har den nøyaktige teksten de har trykket (det samme gjelder for N-A). I Bruce Metzgers redegjørelse for UBS-komiteéns begrunnelse i denne saken skrev han: "Komiteen vedtok det som synes å være den minst utilfredsstillende tekstformen". Er ikke dette en god kandidat til årets 'frekthet'? UBS-redaktørene koker sammen sin egen lesemåte og proklamerer den som "den minst utilfredsstillende"! Og akkurat hva skulle kunne være "utilfredsstillende" ved lesemåten i 95% av de greske manuskriptene, bortsett fra at den ikke introduserer noen vanskeligheter? "

(Pickering's kommentar er relevant hva enten LSB-oversetterne kan fremlegge gresk MS(S) med både Admin og Ram eller ikke.)

44. (Sammenlign hva Jeffrey Riddle forteller etter en nylig tilbakemelding (feb. -23) fra en bekjennende ikke-troende angående Bibel-teksten: Insightful Comment: The End of Protestantism? :

<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=227232259404167>)

45. Wilbur N. Pickering; God Has Preserved His Text! – The Divine Preservation of the New Testament (4. utg. 2021; prunch.com.br); s.293-6): "To av våre eldste refererte offentlig sist søndag (22.10.89) til "generasjonssynd", og dette ga meg et grep på en situasjon i kirken som har uroet meg en stund. Generasjonssynd? Ja! Men ikke bare innad i familier. Det er

generasjonssynd i enkeltmenigheter, i skoler, i kirkesamfunn og på tvers av større deler av Kirken. En svært alvorlig generasjonssynd som er endemisk over store deler av det konservative/evangelikale samfunnet som helhet, er avgudsdyrkelsen som hever den menneskelige fornuft over Guds åpenbarte ord. Denne avgudsdyrkelsen uttrykker seg på mange fronter, men kanskje den grunnleggende front relaterer til selve Skriftens Tekst – jeg sikter til den mentaliteten som stadig setter spørsmålstejn ved selve ordlyden i Teksten, og dermed undergraver tilliten til dens integritet og autoritet.

La meg gi et konkret, spesifikt eksempel ..." (Fra side 293 til 295:)

46. "Margene i NIV og NASB er fulle av noter som undergraver tilliten til tekstens integritet: "*noen tidlige MSS utelater ...*", "*mange gamle autoriteter leser ...*", "*de tidligste og beste [verste, egentlig] vitner ...*"; for ikke å snakke om parentesene i selve teksten som sier til leseren at det innesluttede materialet "visselig ikke er ekte". Hvorfor gjør de dette? Fordi de følger en eklektisk tekst, og redaktørene av den teksten konstruerte den på grunnlag av subjektive kriterier, i sin tur basert på falske forutsetninger. Men ingen av disse redaktørene trodde at Bibelen var Guds ufeilbarlige Ord – ja, de pratet på teksten rene faktafeil og selvmotsigelser. Ville de ikke kvalifisere som "ulydighetens sønner" (Efeserne 2:2)? I så fall ville det bety at de var vidåpne for satanisk interferens i deres sinn. Hvis noen tenker at Satan ville gå glipp av en slik mulighet til å korrumpere den Hellige Teksten, tror han virkelig ikke hva Bibelen sier om vår fiende!

Uttrykket 'generasjonssynd' impliserer at en hel generasjon praktiserer denne synden. Det innebærer en svært alvorlig konsekvens: alle etterfølgende generasjoner mottar den synden som en del av deres 'genpool'; det oppfattes ikke som 'synd', men som 'sannhet'. Men siden det faktisk er en løgn, blir det en festning for Satan i deres sinn og blir ikke stilt spørsmål ved. Den eneste utfrielse fra den synden kommer når noen går tilbake til dens begynnelse og analyserer og avslører de falske forutsetningene og resonnementene som ga opphav til synden. Men en slik person bør ikke forvente å bli godt mottatt. Han vil helt sikkert bli forfulgt av 'Etablissementet'. Men hvis han har et middel til å utbre sine funn, kan han påvirke fremtiden. Overvei nå konsekvensene av denne generasjonssynd. Det er vanskelig lenger å virkelig undervise en søndagsskoleleksjon – det kan være seks forskjellige versjoner i rommet, og vi begynner å diskutere de forskjellige tekstene og gjengivelsene; der er ingen autoritet for å gjøre et valg; ingen vet sikkert hva Guds ord er! Fotnotene, pluss versjonsforskjellene (ofte signifikante), har underminert folks tillit til tekstens integritet. Hvis predikanten retter teksten fra prekestolen, blir forvirringen forsterket. Skriftens autoritet har blitt underminert. Få har sikkerheten til å stå opp og si: "Så sier HERREN!" Det praktiske resultatet er at når noen lære fra Skriften blir ubeleilig, av personlige eller kulturelle grunner, snakker vi ganske enkelt rundt den, forklarer den bort eller bare rister den av. Ubestridt lydighet mot Tekstens normale betydning er nå håpløst gått av moten! I dag er det tross alt vår fornuft og logikk (avpasset ved vår bekvemmelighet) som er den endelige autoritet, den endelige dommer – Guds Ord hersker ikke lenger over oss; vi hersker over det ...

Hvorfor skulle Gud velsigne vårt land, vår kirke, våre hjem, våre liv når vi fortsetter i en slik fordervelig form for avgudsdyrkelse?" Pickering fortsatt:

47. "Alle som på noen måte beskjeftiger seg med NT tekstkritikk, vil antagelig ha hørt om Coherence-Based Genealogical Method (CBGM). Når du ser uttrykket 'genealogisk metode' bør du si til deg selv: "Aha, dette vil bare være nok et forsøk på å unngå slitet med å sammenligne alle MSS". Etter å ha sammenlignet minst en bok i over hundre MSS (over 30 fullstendig), kan jeg forsikre deg om at det virkelig er et slit, slavearbeid. CBGM er grunnleggende enda et forsøk på å unngå jobben med å sammenligne alle

eksisterende MSS. Den bruker en datamaskin til å plote sannsynligheter. Hovedproblemet med denne metoden (fra vårt synspunkt) er at kritikeren på nesten alle stadier av prosedyren må gjøre subjektive valg, og han vil gjøre disse valgene ved å bruke de samme kriteriene som brukes i eklektisisme (foretrekke den vanskeligere lesemåte, kortere lesemåte, etc.). I den nylige *ECM* Ap.gj. sier Klaus Wachtel rett ut: "I første fase anvendes de tradisjonelle metodene for eklektisk tekstkritikk" (s. 28*). Så det er grunnleggende den gamle eklektisismen kledd opp i nye klær. Metoden er ikke empirisk, selv om den bruker faktiske varianter.

Tendensen illustreres av *Editio Critica Maior* (*ECM*)-serien for de alminnelige epistlene. For Jakob inkluderte de 182 MSS av 522 komplette MSS og større fragmenter. Etter deres egen definisjon inkluderte de 78 MSS som de anså for å være så bysantinske at de grupperte dem under symbolet '**Byz**'. For de resterende seks bøkene ble imidlertid summen av MSS redusert med gjennomsnittlig 50 MSS, mens summen av '**Byz**' MSS ble redusert med et gjennomsnitt på 35 MSS. Fra mitt synspunkt er *ECM* Jakob klart mer nyttig enn de andre seks bøkene.

I *ECM* Ap.gj. fortsetter de å kalle den bysantinske teksten en "nøye kontrollert form" (s. 18*), slik de gjorde tyve år tidligere i *ECM* Jakob (s. 11*), men de sier aldri hvem som kontrollerte. Årsaken er enkel: det kan de ikke, fordi uttalelsen er usann. De gjentar bare en kjær skrøne."

48. "Hvis jeg ikke trodde at vi hadde en nøyaktig oversettelse av den opprinnelige teksten i Den hellige skrift, hvorfor skulle jeg søke å forklare den vers for vers og ord for ord? Det er veldig, veldig essensielt og veldig grunnleggende å forstå at det du har i hånden i en tyvende-århundre- (hvis du har NAS) eller en enogtyvende-århundre- (hvis du har ESV) engelsk oversettelse er en nøyaktig oversettelse av tekster som oppsto for tusenvis av år siden. Og grunnen til at jeg kan si at det er sant er fordi jeg forstår vitenskapen og historien til manuskripter og overleveringen av Den hellige skrift.

Det er en av de viktigste tingene du lærer i seminar, for hvis du har noen vakling i din tillit til integriteten i din oversettelse av Bibelen, vil det suge overbevisningen rett ut av ditt hjerte. Det er derfor de som angriper sannheten først angriper påliteligheten til Skriften. For hvis Bibelen kan påvises å være unøyaktig eller en inadekvat oversettelse eller feil, så har vi ingen garanti for noe som helst." (MacArthur; 03:48)

49. Seminar ...

Seminar – hvor man vet (med RSVs forord) at " King James Version av Det nye testamente var basert på en gresk tekst som var skjemet med mistak, inneholdende de akkumulerte feil fra fjorten århundres manuskript-kopiering...

Vi besidder nå mange flere gamle manuskripter av Det nye testamente, og er langt bedre rustet til å søke å gjenopprette den opprinnelige ordlyden i den greske teksten."

50. Seminar – hvor man pekes bort fra The Real Thing, mens man (kanskje) nødes til å granske Skriften for å finne ut om ordet mottatt med all godvilje, virkelig er så ...

51. Og dernest – hvor lenge varer en mulig unnskyldning for å tro alt man ble lært i seminar ...

52. Seminar ...

Edward F. Hills (Believing Bible Study (3. utg.); s.219.89.225-6): "Modernismen har kommet inn gradvis ... Og under denne lange perioden har konservative lærde kjempet mot denne uhyrlige veksten av vantro. Deres effektivitet har imidlertid blitt sterkt svekket av deres inkonsekvens. De har motsatt seg noen former for modernisme og favorisert andre. For eksempel har de tordnet mot gammeltestamentlig naturalistisk høyere kritikk som satanisk, men de har adoptert nytestamentlig naturalistisk tekstkritikk som vitenskapelig. Kort sagt, uten

noen intensjon om å være slik, har de vært halvveis modernister."

"Hvorfor fikk Westcott og Hort en så entusiastisk velkomst? Fordi de hevdet å ha gjort for nytestamentlig tekstkritikk det Isaac Newton gjorde for astronomien, nemlig å redusere den til en eksakt vitenskap. Denne påstanden ble kraftig understøttet av deres tilhengere, og konservative kristne overalt ble ledet til å tro at det var like håpløst og tåpelig å avvise Westcott og Horts teorier og beholde Textus Receptus som det ville være å avvise tyngdeloven og skritte av Sears-bygningen, eller hvilken struktur som var høyest på den tiden. Dette ville være latterlig hvis det ikke var for det faktum at selv i dag i konservative teologiske seminarer og bibelskoler er det fortsatt lærere som føler det slik og betrakter Westcott og Hort som nesten ufeilbarlige. Disse lærerne snakker mye om faren ved å tilbe King James Version, hva virkelig ville være en stor synd hvis noen faktisk skulle begå den. Men er det ikke en enda større synd å tilbe Westcott og Hort? Westcott og Hort hevdet også at deres naturalistiske metode var så vitenskapelig og så vellykket at den substansielle variasjonen som ennå gjensto, bare utgjorde "en tusendel" av hele ny-testament-teksten. Denne påstanden er fortsatt akseptert for pålydende i mange konservative kretser, men ikke lenger i den naturalistiske leiren."

53. "Kort sagt, et sant evangelium og en falsk bibeltekst går ikke sammen. Til slutt må du velge det ene og avvise det andre. I Ideal Seminar velger vi evangeliet."

"I Ideal Seminar ... tar vi vårt standpunkt på den masoretiske teksten og Textus Receptus og på King James Version som en tro oversettelse av disse to autoritative, hellige tekstene. Selvfølgelig studerer vi også moderne kritiske tekster av Bibelen, men hovedsakelig for å gjendrive dem. Og det samme gjelder også for moderne engelske versjoner. Vi anerkjenner deres sporadiske gode poenger, men vi avviser dem på grunn av den vantro logikken som ligger til grunn for dem. "

54. "De to viktigste [manuskriptene] ... Det første som er veldig viktig kalles Sinaitikus [Alef] ... Det andre viktige kalles Vatikanus [B] ... Forresten, både Sinaitikus og Vatikanus ender Markus ved vers 8." (MacArthur; 15:48)

55. Herman C. "Hoskier [1914] frembød, etter sin grundige (450 siders) studie av kodeks B, denne dommen: "den baktalte Textus Receptus tjente i stor grad som basen som B tuklet med og endret"; " etter å ha fylt 450 sider med en detaljert og grundig diskusjon av feilene i kodeks B og ytterligere 400 om særegenhetene til kodeks Alef, stadfester [Hoskier] at **bare i evangeliene** er disse to MSS ulike godt over 3000 ganger, et tall som ikke inkluderer mindre feil som stavemåte, eller varianter mellom visse synonymer som kan skyldes "provinsiell utveksling"."

"Logikkens krav krever at det ene eller det andre (kanskje begge) må ta feil på disse punktene. Mer vil bli sagt om dette i kapittel seks." (Pickering; Identity; s.50.39)

56. "Så underlig det kunne fremtre, er det unektelig sant at hele kontroversen kan reduseres til følgende snevre spørsmål: Bor sannheten i Skriftens tekst hos den enorme mengden kopier, majuskler og minuskler, hvorom ingenting er mer bemerkelsesverdig enn den vidunderlige overensstemmelse som eksisterer mellom dem? *Eller* er det heller å anta at sannheten utelukkende hviler hos en svært liten håndfull manuskripter, som på samme tid skiller seg fra det store flertallet av vitnene, og – underlig å si – også seg imellom." (Fuller (Which Bible? ; s.124-5) siterer John Wm. Burgon)

57. Pickering (Identity pp.133-4): "Burgon sammenlignet personlig det som i hans tid var 'de fem gamle majuskler' (Alef, A, B, C, D). Gjennom sine arbeider retter han gjentatte ganger

oppmerksomheten mot samsvars-disharmonien, den rådende forvirringen og uenigheten, som de tidlige majuskler viser seg imellom. Lukas 11:2-4 gir ett eksempel. [Burgon:]

""De fem Old Uncials" (AlefABCD) feilfremstiller Herrens bønn som gitt av St. Lukas i ikke mindre enn førtifem ord. Men så lite er de enige seg imellom, at de kaster seg inn i seks ulike kombinasjoner i sine avvik fra den Tradisjonelle Teksten; og enda er de aldri i stand til å bli enige seg imellom om en eneste variant-lesemåte: mens bare én gang er mer enn to av dem observert å stå sammen, og deres store foreningspunkt er intet mindre enn en utelatelse av artikkelen. Slik er deres eksentriske tendens, at med hensyn til trettito ut av hele førtifem ord bærer de etter tur enestående vitnesbyrd.""

58. "... (i evangeliene alene) har B 589 Lesemåter *aldeles særegne for den selv*, berørende 858 ord, – Alef har 1460 slike Lesemåter, berørende 2640 ord.

Et *solid faktum* som det foregående, (la det bli påpekt i forbifarten,) er langt mer nyttig for en som ville danne et korrekt estimat av verdien av en Kodeks, enn hvilke som helst antall slike "skjødesløse og uverifiserte påstander," for ikke å si kategoriske og grunnløse dekreter, som florerer i de svært fantasifulle sidene til Drs. Westcott og Hort. " (Burgon; Revision Revised; s.319)

59. John William Burgon (The Revision Revised (1885): "... nødvendigheten av enten å la det bli utledet fra min taushet at jeg hadde funnet Drs. Westcott og Horts "argumenter" ubesvarlige; eller ellers å komme frem med deres bok i hånden, og demonstrere at i deres høytidelige sider finner en oppmerksom leser seg ikke møtt av noe annet enn en rekke ikke-understøttede antagelser: at deres (såkalte) "Teori" i virkeligheten ikke er noe annet enn en svak bestrebelse utav Fantasien: at vevet som disse dyktige lærde har befunnet seg tretti år i utarbeidelsen av, ved inspeksjon viser seg å være så spinkel og så verdiløs som noen edderkopps nett.

Jeg gjorde det til min sak i konsekvens å avsløre, i noe detalj, (i en tredje artikkel, som fremstod i "Quarterly Review" for april 1882), den absolutte absurditet, – (jeg bruker ordet velberådd) – av "WESTCOTT OG HORT'S NYE TEXT-TEORI;" og jeg anbefaler respektfullt nå de 130 sidene til ærlige og fordomsfrie leseres oppmerksomhet. Det var meningsløst å forvente å overbevise noen andre. Vi har det fra god autoritet (Dr. Westcott's) at "den som lenge har grublet over en resonnementsrekke, *blir ute av stand til å oppdage dens svake punkter.*" Et enda merkeligere fenomen er at de som en gang har hengitt seg til en feilaktig Teori, synes å være ute av stand til å åpne øynene for upåliteligheten til strukturen de har reist, selv når den kommer ned for deres øyne, som et barns hus bygget med spillkort, – og presenterer for ethvert øye, unntagen deres eget, åpenbarelsen av en formløs ruin." (s.xiv)

60. "La ingen under noe tilfelle tilsløre det ene spørsmålet det gjelder, ved å spørre: – "Om vi anser *Textus Receptus* ufeilbarlig?" Fortrinnet eller mangelen ved den Mottatte Teksten har absolutt *ingenting å gjøre med spørsmålet*. Vi bryr oss ingenting om det. *Enhver* Tekst ville like meget passe vår nærværende hensikt. *Enhver* Tekst ville vise de "gamle majuskler" uopphørlig i uoverensstemmelse *seg imellom*. Å innledningsvis reise en irrelevant diskusjon angående *Textus Receptus*: – å beskrive den hast hvormed Erasmus produserte den første publiserte utgaven av N.T.: – å drive gjøn med kopiene som han anvendte: – alt den slags er fremgangsmåten til en som forsøker å villed sine lesere: – å kaste støv i øynene deres – å avlede oppmerksomheten fra problemet som faktisk foreligger dem: – *ikke* – (som vi trygt forventer når vi har å gjøre med slike skribenter som disse) – metoden til en oppriktig elsker av Sannhet." (s.17-8)

61. (Angående Erasmus, "Frederick Nolan, i sin *Inquiry into the Integrity of the Greek Vulgate or Received Text* [1815; s.413-4], kommenterer som følger: 'Når det gjelder manuskripter, er det udiskutabelt at han [Erasmus] var kjent med alle varianter som er kjent for oss; han hadde sortert dem i to hovedklasser, den ene som korresponderer med den complutensiske utgaven, den andre med Vatikanets manuskript [se Erasmus' *forord til Det nye testamente*, 1546 ["Erasm. Nov. Test. Præf. [s. xviii.] utg. Basil. 1546" – fra Nolans note]]. Og han har spesifisert de positive grunner for at han antok det ene og avviste det andre'. Det er kjent at Erasmus samlet og studerte mange manuskripter, og observerte tusenvis av variantlesemåter, inkludert slike som ble funnet i Vatikanus (kodeks B); og en venn som het Bombasius, blir vi fortalt, undersøkte dette for ham. I hans forskjellige utgaver av Det greske nye testamente viser visse notene hans at han var kjent med praktisk talt alle de viktige variantlesemåtene som er kjent for moderne forskere, inkludert Markus 16.9-20, Luk 22.43,44 og Johannes 7.53-8.11." (Malcolm H. Watts; *The New King James Version: A Critique*; s.6) Burgon:)

62. "Det ene store faktum, som spesielt bekymrer ham [Hort] og hans medredaktør, – (muligens også) – er *Den Tradisjonelle Greske Teksten* til Det nye testaments skrifter. Kall denne teksten Erasmisk eller Complutensisk, – teksten til Stephens, eller av Beza, eller fra Elzevir-ene, – kall den "Mottatt", eller den *Tradisjonelle Greske Teksten*, eller hva annet navn du vil; – faktum gjenstår, at en Tekst *har* nedkommet til oss, som er attestert av en generell konsensus av gamle Kopier, gamle Fedre, gamle Versjoner. Dette er, i alle tilfeller, et punkt der, (heldigvis,) der eksisterer full konformitet i mening mellom Dr. Hort og oss selv. Våre Lesere kan ennå ikke ha glemt hans faktiske innrømmelse av at, – *Hinsides enhver tvil er Textus Receptus den dominerende Græco-Syriske teksten fra A.D. 350 til A.D. 400.* Tilveiebragt fra en mangfoldighet av kilder, viser denne Teksten seg i det hele i hovedsak å være *den samme*. At den behøver revisjon med hensyn til mange av dens mindre detaljer, er ubestridelig; men det er minst like sikkert at det er en utmerket Tekst som den står, og at bruken av den aldri vil føre kritiske studenter av Skriften alvorlig på villspor, – hva ingen vil våge å satse på angående en hvilken som helst kritisk utgave av N. T. som har blitt utgitt siden Griesbachs dager, av disiplene av Griesbachs skole." (s.269)

63. (Angående TR-revisjon – (s.108-9): "... i ikke få detaljer *kaller* "Textus receptus" virkelig på Revisjon; *dog Revisjon på helt andre prinsipper enn de som er funnet å ha rådet i Jerusalem-Kammeret.* For å nevne et enkelt tilfelle: ... " etc., – som delvis sitert av James R. White i *The King James Only Controversy – Can You Trust Modern Translations?*; 2. utg. s.130 – White så tilsynelatende ingen grunn til å sitere "*dog ... Kammeret*" – min kursivering. Burgon:)

64. "Når det gjelder den veke overtro i disse siste dager, som – *uten bevis av noe slag* – ville reise to IV. århundres kopier av Det nye testamente, (beviselig avledet fra en og samme fullstendig fordervede arketype,) til en autoritet for hvem der ikke skal være noen appell, – den kan ikke for tidlig eller for betingelsesløst bli forlatt. Og kanskje mer enn alle ting, må menneskene inviteres til å bringes ut av den besynderlige fantasi at det er i deres makt, når de adresserer det mest vanskelige og delikate av problemer, – *forbedringen av den Tradisjonelle Teksten*, – "solvere ambulando." [Lat. 'solvere ambulando' – Fuller gjengir Burgon "å gjøre ting tilfeldig"]" (s.227-8)

65. ""Denne generelle immuniteten [skriver Hort] fra vesentlige feil ... i den felles originalen til Alef B, i forening med sin meget høye alder, gir i en mengde tilfeller *et sikkert kriterium for ekthet, ikke til å ha mistro til* unntatt etter svært klare interne vitneprov. Følgelig, ... er det vår

tro, (1) at Lesemåter fra Alef B *bør aksepteres som de sanne* Lesemåter inntil sterke interne vitneprov er funnet for det motsatte; og (2), *At ingen Lesemåter fra Alef B trygt kan absolutt avvises.*" – (s.225.)

[66.] XLVI. Og dermed, ved en skruppelløs bruk av Gjentakelsesprosessen, ledsaget av en grenseløs utøvelse av Fantasi-evnen, har vi nådd målet til hvilket alt som forutgikk har vært stødig rettet mot: nemlig den absolutte overhøyhet for kodeksene B og Alef over alle andre kodekser, – og, når de er forskjellige, da for kodeks B. " (s.304)

"Ingenting kommer etter Dr. Horts ekstravagante og ikke-understøttede estimat av Kodeksene B og Alef. Tvert imot. Disse to dokumentene er bevirket å kaste sine dystre skygger langt fremover, og å formørke all vår fremtid." (s.312)

67. "For å konkludere. Det vil være the Revised Version's blivende betydning (*takket være Dr. Hort,*) at den brakte frem et spørsmål som har sovet i omkring 100 år; men som kanskje ikke vil tillates å hvile uforstyrret lenger. Det kunne kanskje ha slumret videre i et halvt århundre, – et emne av dyp interesse for en veldig liten gruppe Geistlige og Lærde; av forvirring og mistillit for hele den øvrige verden; – *var det ikke* for hendelsen som vil gjøre den 17. mai 1881 for alltid minneverdig i Church of England's Annaler.

[68.] LXXXIV. Publiseringen den dagen av "Revised English Version of the New Testament" konsentrerte øyeblikkelig offentlig oppmerksomhet på det neglisjerte problemet: for menn så i et øyeblikk at den Tradisjonelle Teksten av 1530 års varighet, – (det nøyaktige tallet er Dr. Horts, ikke vårt,) – uten seremoni var satt til side til fordel for *en totalt anderledes Utgave*. De sanne Forfatterne av skaden var ikke fjernt å søke. Bare fem dager tidligere, – under redaksjon av Drs. Westcott og Hort, (Revisjonister selv,) – hadde den mest ekstravagante Tekst som har sett lyset siden oppfinnelsen av boktrykkingen, dukket opp. Ingen hemmelighet ble gjort av det faktum at under forpliktelse om strengeste hemmelighet, var en kopi av denne ville bedrift (merket "Konfidensiell") blitt betrodd hvert medlem av det Reviderende organ: og det har siden kommet frem at Dr. Hort forfektet sine egne eiendommelige synspunkter i Jerusalemkammeret med så mye veltalenhet, iver, standhaftighet og plausibilitet, at til slutt – trass i advarslene, innvendingene, bønnfallelsene fra Dr. Scrivener, – fikk hans tilråding overhånd; og – "Revised Version"s [så vel som American Standard Version's] totalforlis har, (som det trygt kunne ha vært forutsagt,) vært den katastrofale konsekvensen. Dr. Hort er kalkulert å ha *snakket i tre år* utav de ti." (s.364-5)

69. "... *en pyramide balansert på toppunktet* viser seg å ikke være noe upassende bilde av Tekstteorien til Drs. Westcott og Hort. Når vi kommer til slutten av deres *Introduction*, finner vi at vi har nådd det punktet hvor alt som gikk forut, tydeligvis har siktet til sammenfall: men vi gjør den videre kjedelige oppdagelsen at det er dette punktet som alt som gikk forut, også absolutt *avhenger* av. *Uten* kodeks B, kunne ikke den fremsatte teorien ha noen eksistens. *Uten* kodeks B ville den aldri blitt uttenkt. *På* kodeks B hviler den helt ut. *Ut av* kodeks B er den *helt sprunget*.

Ta bort denne ene kodeksen, og Dr. Horts bind blir helt uten sammenheng, formål, mening. *En femtedel* av det er viet til bemerkninger til B og Alef. Fabelen om "den *Syriske* teksten" er oppfunnet utelukkende for glorifiseringen av B og Alef, – som selvfølgelig hevdes å være "Pre-Syrisk". Dette fyller 40 sider til. Og følgelig kunne det synes at Skriftens Sannhet har vært meget nær å gå tapt for menneskeheten for alltid. Dr. Hort hevder at den mer enn det halve lå *skjult* på en glemt hylle i Vatikanbiblioteket; – Dr. Tischendorf, at den var blitt deponert i en papirkurv i S. Katarinaklosteret ved foten av Sinai-fjellet." (s.342-3)

70. Burgon (s.320-1): "Teorien, – snarere hypotesen, som deres [W-H-] Tekst er grunnlagt på, har vi *demonstrert* å være *helt enkelt absurd*. Fjern den hypotesen, og en hop av stygge ruiner er alt som gjenstår, – bortsett fra virkelig undring (ikke uten iblandet bekymring) over dens dannede forfatteres enfoldighet.

Her, da, kunne vi kanskje avslutte. Men vi er ikke villige til å forlate saken slik. Stor omtenkksomhet er tilbørlig overfor vanlige Engelske Lesere; som nødvendigvis med fullstendig forvirring – for ikke å si nød – må se på det underlige skue fremstilt av *den* Teksten (som for største delen er *Teksten til the Revised English Version*) på den ene side, – og *denne* Anmeldelsen av den, på den andre: –

(1) "Og, jeg ber, hvem av dere skal jeg tro?" – vil uunngåelig være, på hjemlig Engelsk, utropt med hvilket ikke få vil legge ned nærværende nummer av "*Quarterly*". "Jeg foregir ikke å ha lærdom. Jeg er ikke rede til å diskutere spørsmålet med deg. Men sikkerlig må det eldste Manuskriptet være det reneste! Det er endog svært rimelig: er det ikke? – Og videre innrømmer jeg at du synes å komme best ut av argumentasjonen så langt; dog, siden de tre mest kjente Redaktørene i moderne tid er mot deg, – Lachmann, Tregelles, Tischendorf, – unnskyld meg om jeg mistenker at du likevel *må* ta feil."

LV. Med oppriktig ydmykhet, ... fortsetter Anmelderen med å forklare saken for sin antatte Innsiger ... , i korte trekk, som følger: – ... "

71. "... Hort oppnådde sin hensikt, endog om det tok ham åtteogtyve år. Selv om menn som Tischendorf, Tregelles og Alford hadde gjort mye for å undergrave posisjonen til TR (Textus Receptus), er i almindelighet Westcott og Hort kreditert for å ha levert dødsstøtet, innledende en ny æra. Mange lærde har skrevet i den retning, men [Ernest Cadman] Colwell [1965] uttrykker det like godt som noen. [:]

[72.] "Fenton John Anthony Horts døde hånd ligger tungt på oss. I de tidlige år av dette århundret beskrev Kirsopp Lake Horts arbeid som en fiasko, men en strålende en. Men Hort feilet **ikke** i å nå sitt hovedmål. Han detroniserte Textus Receptus. Etter Hort ble den senmiddelalderske greske Vulgata ikke brukt av seriøse studenter, og teksten som ble understøttet av tidligere vitner ble standardteksten. Dette var en sensasjonell prestasjon, en imponerende suksess. Horts suksess i denne gjerningen og overbevisningskraften i hans stramt resonnerte teori formet – og former fortsatt – tenkningen til dem som nærmer seg NT-tekstkritikken gjennom det engelske språket."

[73.] Og det forklarer arten og omfanget av de moderne versjonenes divergens fra AV (King James Version) – de er alle i hovedsak basert på W-H-teori og tekst, mens AV i hovedsak er basert på Textus Receptus.

Men spørsmålet vedblir: Har det åpenbare potensialet for å forbedre teksten (som følge av tiltagende materiale og 'visdom') blitt realisert? Gjorde RSVs oversettere, for eksempel, bedre bruk av manuskriptene og anvendte de overlegne tekstkritiske prinsipper enn det AVs oversettere gjorde? Vel, prinsippene de brukte ledet dem til å adoptere W-H-teksten med svært lite variasjon, og den teksten er i hovedsak basert på bare to manuskripter, kodeksene B og Alef." (Pickering; Identity s.24)

74. **Avslutningsvis** skal nevnes Wilbur N. Pickering og Paul M. Elliotts Every Word, Every Letter – The Divine Preservation of the Text of The New Testament:

<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=520222320143952>, mp3; eller – å

foretrekke – mp4 / video – :

<https://www.sermonaudio.com/playpopupvideo.asp?SID=520222320143952>

'THE DEAD HAND OF FENTON JOHN ANTHONY HORT LIES HEAVY UPON US' Generational Sin.

"The truth is a powerful thing: it does not allow a person to remain undisturbed. Some embrace and follow the truth. Some reject it outright. Others prefer to ignore it, employing what might be termed 'intentional ignorance'. How a person reacts to the truth is a willful decision that produces unavoidable consequences in that person's life." (Werner Gitt; Without Excuse; p.23)

Dag Jørgen Høgetveit; May 2023

1. Some time ago I thankfully listened to a Q & A session from gty.org, wherein Pastor John MacArthur made me aware of the Legacy Standard Bible – as I understand it, a Master's University & Seminary staff revision of the -95 New American Standard Bible (which Preface informs the "version of 1611 ... became the basis for the English Revised Version appearing [NT & OT] in 1881 ... and 1885 ... The American counterpart ... was published in 1901 as the American Standard Version... Recognizing the values of the American Standard Version, the Lockman Foundation felt an urgency to preserve these and other lasting values of the ASV by incorporating recent discoveries of Hebrew and Greek textual sources" etc.).
2. So – it's no surprise to find (in LSB) the end of Mark in (square-)brackets (not that my Norwegian Bible Society 1930-revision (or the 1904-version) is much better at this point – the NT ends with a list of 'places' wanting in more or fewer of the older manuscripts).
3. In search for a wider understanding of Grace To You & Master's general text- and translation-policy, I ended up with (gty.org) QA167, Which Bible translation is best?: "The NKJV is a similar [to KJV] translation, taken from the same group of ancient manuscripts, that simply updates the archaic language of the KJV."
4. Malcolm H. Watts (The New King James Version – A Critique; pp.2-14) finds in the NKJV some OT-readings from the Septuagint & Latin Vulgate. He lists (and explains) 22 cases which "comprise only a sample of the erroneous and defective translations in the NKJV as far as the Old Testament is concerned".
"... in the actual text of the NKJV New Testament there are a great many departures from the Received Text, where Critical Text readings have apparently been preferred and followed or other unwarranted changes have been made." Again examples – and examples of "some serious faults in the translation".
"The translators of the NKJV, while assuring their readers that they have translated from the Received Text, at the same time give in their marginal references and sometimes in the text itself equal credence to a Greek text which is wholly different from it."
5. And then – listen to the testimony of Kirk DiVietro concerning NKJV's intended (but not published) purpose (Dean Burgon Society Q & A):
<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=413081526268> (01:00:54).
6. "... the goal of the New King James Version is to preserve and improve the King James Version, restoring its originally intended meaning." (thomasnelsonbibles.com) "Ultimately, our mission is to publish beautiful Bibles in multiple translations for every age and stage of life."
"Thomas Nelson Bibles publishes a wide variety of Bible translations. There's one suited for

you! Bibles are available in" NKJV, KJV, NET, NIV, NASB, ICB, NCV, ESV, NLT, "and The Voice." – The company which produced NKJV could seem to have no idea what the Bible is.

7. QA167 again: "... the NIV doesn't follow the exact wording of the original Greek and Hebrew texts as closely as the King James Version and New American Standard Bible versions do. Nevertheless, it can be considered a faithful translation of the original texts".

8. Compare Leland Ryken; What You Need to Know About English Bible Translations: <https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=82207155654> , (in light of his overall message, I do not understand his initial kind of concession to 'dynamic equivalence' ...); and Ryken: Part 3 – What Makes a Bible Translation Literary?:

<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=22414120303> ("I grew up in an unsophisticated immigrant milieu, and we did just fine with the King James Version because we were expected to do just fine with them[?]" (Ryken; 09:06))

9. "The difference between Luther and the translators of the NIV is that Luther had higher expectations of his readers, despite the fact that in his time illiteracy was much more of a problem than it is today. He did not believe that a Bible version without explanatory notes and prefaces could convey the whole meaning while making all misunderstandings impossible. He expected readers of his translation to read his notes and prefaces, and he expected preachers to explain the Bible in their sermons also." (Michael Marlowe; Against the Theory of 'Dynamic Equivalence'; Ch. 7; bible-researcher.com)

10. In my search I ended up with QA167 – and the A407; G. Gabriel Powell's The Mysterious Case of Missing Scripture – the article points to MacArthur's sermon 41-85, The Fitting End to Mark's Gospel.

11. G. Gabriel Powell: "... there are *thousands* of ancient Greek copies which reveal a 99,5% accuracy among them." "While the KJV is an accurate and beautiful translation, Tyndale and his contemporaries could only work with Hebrew and Greek manuscripts available at the time. In the centuries since then, archaeologists have discovered thousands of much older copies. As a result, we are able to compare these thousands of texts and produce a translation that more accurately reflects the original Scriptures.

By comparing these thousands of texts that span hundreds of years, we can see how small errors in copies were introduced over time."

12. The impression is given that the newer translations are improved by comparing "thousands of much older copies" "which reveal a 99,5% accuracy among them."

13. Maurice A. Robinson; New Testament Textual Criticism: The Case for Byzantine Priority (74 & note 102; TC: A Journal of Biblical Textual Criticism ; Vol. 6 (2001); jbtc.org): "Were a thousand papyrus and uncial MSS [manuscripts] extant from before the fourth century which were relatively complete and sufficiently representative of the entire Eastern empire (by the location of their discovery), perhaps one could speak with greater authority than from the 63 fragmentary papyri we currently possess from that era. The resources of the pre-fourth century era unfortunately remain meager, restricted to a limited body of witnesses. Even if the text-critical evidence is extended through the eighth century, there would be only 424 documents, mostly fragmentary. In comparison to this meager total, the oft-repeated apologetic appeal to the value and restorative significance of the 5000+ remaining Greek NT MSS becomes an idle

boast."

"Cf. Gordon D. Fee, "Textual Criticism of the New Testament," in [Eldon J.] Epp and Fee, *Theory and Method*, 3. After noting the "5,338 Greek MSS" Fee declares "the task of the textual critic" as "to sift through all this material, carefully collating (comparing) each MS with all the others" before final decisions can be made. Such in fact has *never* been done; rather, modern eclecticism appears to be predicated on a desire swiftly to reduce the massive quantity of MSS to a small and manageable number. Thus, the elimination of the Byzantine majority becomes a convenient remedy."

14. G. Gabriel Powell: "... modern translations reflect improved accuracy by marking out words and phrases that were almost certainly not penned by the authors of Scripture. In some translations, as with the English Standard Version (ESV [according to the ESV, "adapted from the Revised Standard Version"]), such passages are removed from the flow of the text and a footnote is provided to explain why."

"The following list [of 18 passages] reflects the verses that no longer appear in the flowing text of the English Standard Version:"

15. Some of them – from the beginning:

16. Matt.17,21: "Some manuscripts insert verse 21". (ESV NT with notes (2011)).

"Less than 1% of the Greek manuscripts, of objectively inferior quality, omit this whole verse". (Wilbur N. Pickering; NT-Transl. with Commentary; 1. Ed. – see prunch.com.br; 3. Ed.)

17. Matt.18,11: "Some manuscripts add verse 11". (ESV)

"Just 1,5% of the Greek manuscripts, of inferior quality, omit verse 11". (W.P)

18. Matt.23,14: "Some manuscripts add here ... verse 14". (ESV)

"Perhaps 2% ... omit this verse". (W.P.)

19. Towards the end of the list – Acts 28,29: "Some manuscripts add verse 29". (ESV)

"Perhaps 5% of the Greek manuscripts omit verse 29 entire (as in NIV, NASB and LB, but all three have a footnote saying that "some manuscripts" add the verse – their way of referring to 95%! Will not the uninformed reader be misled?)." (W.P.)

20. Mark 16,9-20 is bracketed in the ESV-text.

"Some manuscripts end the book with 16:8; others ..." (ESV)

21. "For well over a hundred years, there has been an ongoing campaign to discredit the last twelve verses of Mark (16:9-20). I wonder where people get the motivation to expend so much time and energy on such an enterprise." (W.P.)

Later in his comment, Pickering points to his *The Identity of The New Testament Text*; App. E (see prunch.com.br):

22. Identity (4. Ed.) pp. 312-3: "... codices B [Vaticanus] and Aleph [Sinaiticus], both of the 4th century and both from Egypt (presumably, see Farmer, p. 37), being generally regarded as the two most important MSS of the New Testament (frequently referred to as the "oldest and best"). Their agreement in omitting verses 9-20 has been an important factor in the thinking of those who reject the passage (since they generally regard the "Alexandrian text-type" as superior to all others).

However, the evidence is not quite straightforward. Codex B is written in three columns and upon completing a book it normally begins the next book at the top of the next column. But between Mark and Luke there is a completely vacant column, the only such column in the codex. Considering that parchment was expensive (and B is on very fine vellum), the "wasting" of such a space would be quite unusual. Why did the copyist do it?

[23.] As for Codex Aleph, the folded sheet containing the end of Mark and beginning of Luke is, quite frankly, a forgery. Tischendorf, who discovered the codex, warned that those four pages appeared to be written by a different hand and with different ink than the rest of the manuscript. However that may be, a careful scrutiny reveals the following: ..."

24. "To sum up: every extant Greek MS (about 1,700) except two (B and 304 – Aleph is not 'extant' because it is a forgery at this point) contains verses 9-20. Every extant Greek lectionary (about 2,000?) contains them (one of them, 185, doing so only in the Menologion). Every extant Syriac MS (about 1,000?) except one (Sinaitic) contains them. Every extant Latin MS (8,000?) except one (k) contains them. Every extant Coptic MS except one contains them. We have hard evidence for the 'inclusion' from the 2nd century (Irenaeus, Diatessaron?). We have no such hard evidence for the 'exclusion'."

25. "The longest passage called in question by [Brooke Foss] Westcott and Hort and Bishop [Charles John] Ellicott – who dominated, domineered, and engineered the proceedings [of the Revised Version of 1881] from beginning to end – is Mark 16:9-20. Dean Burgon has proceeded to provide thoroughly documented proof that this section of God's Holy Word was in the original autographs. This is found in this condensed volume of his original work, which consisted of well over four hundred pages and was one of the most scholarly, carefully documented critiques that has ever been written on this subject and one that no scholar has ever answered or even attempted to answer", Davis Otis Fuller writes in *Introduction to Counterfeit or Genuine – Mark 16? John 8?*; (8th Pr. -95). Burgon (from Fuller pp.32-3):

26. "It is only since the appearance of Griesbach's second edition (1796-1806) that critics of the New Testament have permitted themselves to handle the last twelve verses of St. Mark's Gospel with disrespect. Previous critical editions of the New Testament are free from this reproach." ""With Griesbach," remarks Dr. Tregelles, "texts which may be called really critical begin"; and Griesbach is the first to insist that the concluding verses of St. Mark are spurious. That he did not suppose the second Gospel to have always ended at verse 8, we have seen already. He was of the opinion, however, that "at some very remote period, the original ending of the Gospel perished – disappeared perhaps from the Evangelist's own copy – and that the present ending was by someone substituted in its place."

It should be perhaps stated in passing that Griesbach was driven into this curious maze of unsupported conjecture by the exigencies of his "Recension Theory," which, inasmuch as it has been long since exploded, need not now occupy us. But it is worth observing that the argument already exhibited (such as it is) breaks down under the weight of the very first fact which its learned author is obliged to lay upon it. Codex B [Vaticanus] – the solitary manuscript witness for omitting the clause in question (for Codex Aleph [Sinaiticus] had not yet been discovered) – had been already claimed by Griesbach as a chief exponent of his so-called Alexandrine Recension. But then, on the critic's own hypothesis (as we have seen already) Codex B ought, on the contrary, to have contained it.

How was that inconvenient fact to be got over? Griesbach quietly remarks in a footnote that Codex B "has affinity with Eastern family of MSS." The misfortune of being saddled with a

worthless theory was surely never more apparent. By the time we have reached this point in the investigation we are reminded of nothing so much as of the weary traveller who, having patiently pursued an ignis fatuus through half the night, beholds it at last to vanish – but not until it has conducted him up to his chin in the mire."

27. "The importance of Griesbach for New Testament textual criticism can scarcely be overestimated. For the first time in Germany a scholar ventured to abandon the Textus Receptus at many places and to print the text of the New Testament in the form to which his investigations had brought him." (Bruce M. Metzger; *The Text of the New Testament – Its Transmission, Corruption, and Restoration*; 2. Ed.; p.121)

28. "The Holy Spirit, who is the author of Scripture, inspiring every writer of Scripture, is also the preserver of Scripture... He moved on the preservers to make sure that the Scripture stayed pure for ["through"] history", says MacArthur (transcript of sermon 41-85; audio: 10:29).

29. All right; – but that is not what it looks like when The Norwegian Biblesociety and Svend Borchmann Hersleb back in 1819 started bracket the NT (in 21 places – including John 7,53-8,11 – all 21 in accordance with the Greek text of Johann Jakob Griesbach).

30. It is not what it looks like with the brackets in (I have only seen online-)LSB or the notes in NKJV.

31. "One of the scholars that I've studied in years past is a man named A. T. Robertson. You'll see his name connected to matters regarding biblical scholarship. A. T. Robertson says, "The vast array of manuscripts has enabled textual scholars to accurately reconstruct the original text with" – listen to this – "more than 99,9 percent accuracy." That's pretty good. More than 99,9 percent accuracy." (MacArthur; 21:40)

32. This echoes a couple of things (and have in mind that "Robertson says in the Preface to the first edition of his massive *Grammar of the Greek New Testament*, "The text of Westcott and Hort is followed in all essentials."" (Benjamin G. Wilkinson; in David O. Fuller; *Which Bible?*; 15th Pr. -95; p.245)):

33. "... Hort claimed that as a result of his work only a thousandth part of the NT text could be considered to be in doubt, and this was joyfully received by the rank and file, since it seemed to provide assurance about the reliability of that text – however, of course, that claim applied only to the W[estcott]-H[ort] text (probably the worst published NT in existence, to this day)."
 "I would say that their text is mistaken with reference to 10% of the words – the Greek NT has roughly 140,000 words, so the W-H text is mistaken with reference to 14,000 of them. I would say that the so-called 'critical' text currently in vogue is 'only' off with reference to some 12,000, an improvement (small though it be)." (Pickering; *Identity IV* (2014 – 1. Ed. 1977); pp.362-3)

34. Then the need, after around 1800 years of divine preservation of The Word, for "textual scholars to accurately reconstruct the original text":

35. Jakob van Bruggen – 1978 (*The Future of the Bible*; p.124): "The comparison of a number of modern translations indicates that the years since 1881 have witnessed a growing uncertainty with regard to the New Testament text. Critics today no longer choose one manuscript or

textual group as the basic text, but reconstruct [i.e. construct] from all sorts of manuscripts a new, hypothetical text. The Greek New Testament of the UBS [United Bible Societies], for example, is based upon the majority vote of a team of five textual scholars, but *not* on the majority of ninety percent of the manuscripts. The result is that the textual basis for modern translations is subject to fluctuation."

36. Maurice Robinson (The Case for Byz...): "4. Modern eclectic praxis operates on a variant unit basis without any apparent consideration of the consequences. The resultant situation is simple: the best modern eclectic texts simply have *no* proven existence within transmissional history, and their claim to represent the autograph or the closest approximation thereunto cannot be substantiated from the extant MS, versional or patristic data. Calvin L. Porter has noted pointedly that modern eclecticism, although "not based upon a theory of the history of the text ... does reflect a certain presupposition about that history. It seems to assume that very early the original text was rent piecemeal and so carried to the ends of the earth where the textual critic, like lamenting Isis, must seek it by his skill." Such a scenario imposes an impossible burden upon textual restoration, since not only is the original text *no longer extant* in any known MS or texttype, but no MS or group of MSS reflects such in its overall pattern of readings. There thus remains *no* transmissional guide to suggest how such an "original" text would appear when found. One should not be surprised to find that the only certain conclusions of modern eclecticism seem to be that the original form of the NT text (a) will *not* resemble the Byzantine Textform; but (b) *will* resemble the Alexandrian texttype.

5. It is one thing for modern eclecticism to defend numerous readings when considered solely as isolated units of variation. It is quite another matter for modern eclecticism to claim that the *sequential result* of such isolated decisions will produce a text closer to the autograph (or canonical archetype) than that produced by any other method. While all eclectic methods utilize what appear to be sufficient internal and external criteria to provide a convincing and persuasive case for an "original" reading at any given point of variation, strangely lacking is any attempt to defend the resultant sequential text as a transmissional entity. The lay reader can be overwhelmingly convinced regarding any individual eclectic decision due to its apparent plausibility, consistency, and presumed credibility; arguments offered at this level are persuasive. A major problem arises, however, as soon as those same readings are viewed as a *connected sequence*; at such a point the resultant text *must* be scrutinized in transmissional and historical terms."

37. "7. ... modern eclecticism ... Not only does its resultant text lack *genealogical* support within transmissional theory, but it fails the *probability* test as well. That the original text or anything close to such would fail to perpetuate itself sequentially within reasonably short sections is a key weakness affecting the entire modern eclectic theory and method. The problem is *not* that the entire text of a NT book nor even of a chapter might be unattested by any single MS; most MSS (including those of the Byzantine Textform) have unique or divergent readings within any extended portion of text; no two MSS agree completely in all particulars. However, the problem with the resultant sequential aspect of modern eclectic theory is that its preferred text *repeatedly* can be shown to have no known MS support over even *short* stretches of text – and at times even within a single verse. The problem increases geometrically as a sequence of variants extends over two, three, five, or more verses. This raises serious questions about the supposed transmissional history required by eclectic choice. As with Hort's genealogical appeal to a *possible* but not *probable* transmission, it is transmissionally unlikely that a short sequence of variants would leave *no* supporting witness within the manuscript tradition; the *probability* that such would occur repeatedly is virtually

nil.

8. Modern eclecticism creates a text which, within repeated short sequences, rapidly degenerates into one possessing no support among manuscript, versional, or patristic witnesses. The problem deteriorates further as the scope of sequential variation increases. One of the complaints against the Byzantine Textform has been that such could not have existed at an early date due to the lack of a single pre-fourth century MS reflecting the specific *pattern of agreement* characteristic of that Textform, even though the Byzantine Textform *can* demonstrate its specific pattern within the vast majority of witnesses from at least the fourth century onward. Yet those who use the modern eclectic texts are expected to accept a proffered "original" which similarly lacks any pattern of agreement over even a short stretch of text that would link it with what is found in *any* MS, group of MSS, version, or patristic witness in the *entire* manuscript tradition."

38. "112. [Kenneth W.] Clark and [Eldon J.] Epp are correct: for the past century, eclecticism has functioned without an integrated history of textual transmission. That its resultant text has no root in any single document, group of documents, or texttype is an unfortunate by-product of its self-imposed methodology. Thoroughgoing eclecticism remains a scholarly endeavor divorced from external considerations; reasoned eclecticism attempts to strike a balance between internal and external criteria. Yet both systems fail precisely at the point of transmissional history: their resultant text remains without consistent documentary support, and represents a piecemeal assemblage comprised of a disparate and unrelated *mélange* of preferred readings taken from isolated variant units. At this point Byzantine-priority theory does *not* fail, but offers a transmissionally legitimate resultant text which is well-supported among the manuscript base underlying the Byzantine Textform."

39. From 2001 to 2021; Jeffrey T. Riddle (The Coherence-Based Genealogical Method, CBGM – The Newest 'New' Method; Quarterly Record (The Trinitarian Bible Society) 635; Apr. – June 2021): "With the NA28/UBS5 [Nestle Aland 28th Ed. / United Bible Societies 5th Ed.], significant changes were introduced, especially in the Catholic Epistles (James to Jude). The title page of the NA28 text acknowledges that it has been produced under new editorial leadership: 'Edited by the Institute for New Testament Textual Research Münster/Westphalia under the direction of Holger Strutwolf'. In the Foreword, Strutwolf states:

"... the new edition presents a fundamentally new conception, at least with respect to the Catholic Letters, because for this part of the New Testament the Editio Critica Maior (ECM) is already available [since 1997]. The ECM represents a new level of scientific research on the text of the Greek New Testament and offers a text newly established on this basis."

The editors later continue, 'The Catholic Letters were revised according to a fundamentally new concept which in the long run will be adopted for the entire edition'. They then explain that this new concept is the Coherence-Based Genealogical Method (CBGM) as developed by German scholar Gerd Mink. This method examines 'percentages of agreement between witnesses compared' in order 'to arrange the potential ancestors of a witness in a ranking order, according to their degree of relationship', adding, 'The method can also be applied to a comparison with the reconstructed initial text'."

40. "The CBGM no longer articulates its goal to be the reconstruction of the original autographic text. Instead, its advocates speak of reconstructing the Ausgangstext or 'initial text'. [David C.] Parker defines the initial text as 'the editor's reconstruction of the oldest knowable form' of the text. He adds that the initial text 'was never the text of an actual manuscript' and 'has to be regarded as an ideal rather than a real text'."

41. "The CBGM is not free from human subjectivity. Klaus Wachtel concedes that the data produced by CBGM must, in the end, be subjectively interpreted and that 'other scholars starting from different premises will come to different conclusions'."

42. And we may add Matthew A. Vogan (Q.R. 641): "There are now competing editions as well as work being done using the new coherence based genealogical method (CBGM) in which the computerised algorithms of artificial intelligence assess the possible options for the preferred biblical text. In the past, uncertainties were put to the majority vote among the scholars agreeing on the text but in the newest editions there are many places where no determination is made as to the original and correct reading. In other words, there are parts of these editions where they simply state they do not know and cannot choose what is the best reading; it is left up to the individual reader. They have given up on the idea of reconstructing Scripture as it was originally given; the jigsaw they assemble is full of missing pieces."

43. The (online-)Legacy Standard Bible, by the way, ends Mark with no less than two (bracketed) endings; the last – and shorter – in italics. Luke 3,33 gives the fictitious persons Admin and Ram (of which Ram was new to me); Pickering (N.T. with Commentary) writes "a variety of modern versions have 'the son of Admin, the son of Arni'", and they do so following the eclectic text that has been in vogue for several generations (UBS/N-A). As is their habit, the editors of that text follow the so-called 'Alexandrian' witnesses, but at this point those witnesses are scattered all over the back side of the desert – almost no two agree. One would have thought that this would give the UBS editors pause, but not at all. They were so intent on doing despite to Christ's genealogy that they actually concocted a 'patchwork quilt' and intruded the fictitious Admin and Arni into that genealogy. UBS has presented the evidence in their apparatus in such a way as to obscure the fact that no Greek MS has the precise text they have printed (the same holds for N-A). In Bruce Metzger's presentation of the UBS Committee's reasoning in this case he wrote, "the Committee adopted what seems to be the least unsatisfactory form of text". Is this not a good candidate for 'chutzpah' of the year? The UBS editors concoct their own reading and proclaim it "the least unsatisfactory"! And just what might be "unsatisfactory" about the reading of 95% of the Greek manuscripts except that it does not introduce any difficulties?"

(Pickering's comment is relevant whether or not the LSB-translators can produce Greek MS(S) with both Admin and Ram.)

44. (Compare what Jeffrey Riddle relates after a recent reply (Feb. -23) from a confessing non-believer regarding the Bible-text: Insightful Comment: The End of Protestantism?: <https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=227232259404167>)

45. Wilbur N. Pickering; God Has Preserved His Text! – The Divine Preservation of the New Testament (4. Ed. 2021; prunch.com.br); pp.293-6): "Two of our elders made public reference last Sunday (10/22/89) to "generational sin", and this gave me a handle on a situation in the church that has been troubling me for some time. Generational sin? Yes! But not only within families. There is generational sin in individual churches, in schools, in denominations and across wider segments of the Church. One very serious generational sin that is endemic across wide areas of the conservative/evangelical community at large is the idolatry that elevates human reason above the revealed Word of God. This idolatry expresses itself on many fronts, but perhaps the foundational one relates to the very Text of Scripture itself – I refer to the mentality that constantly calls into question the very wording of the Text, thereby undermining

confidence in its integrity and authority.

Let me give a concrete, specific example ..." (From page 293 to 295:)

46. "The margins of NIV and NASB are full of notes that undermine confidence in the integrity of the Text: "*some early MSS omit...*", "*many ancient authorities read...*", "*the earliest and best [worst, really] witnesses...*"; not to mention the brackets in the text proper that say to the reader that the enclosed material "certainly is not genuine". Why do they do this? Because they are following an eclectic text, and the editors of that text constructed it on the basis of subjective criteria, in turn based on false presuppositions. But no one of those editors believed the Bible to be God's infallible Word – indeed, they foisted plain errors of fact and contradictions upon their text. Would they not qualify as "sons of the disobedience" (Ephesians 2:2)? If so, it would mean that they were wide open to satanic interference in their minds. If anyone thinks that Satan would pass up such an opportunity to corrupt the Sacred Text he really does not believe what the Bible says about our enemy!

The phrase 'generational sin' implies that a whole generation is practicing that sin. It involves a very serious consequence: all subsequent generations receive that sin as part of their 'gene pool'; it is not perceived as 'sin', but as 'truth'. But being in fact a lie, it becomes a stronghold of Satan in their minds and is not questioned. The only deliverance from that sin comes when someone goes back to its beginning and analyzes and exposes the false presuppositions and reasoning that gave rise to the sin. But such a person should not expect to be well received. He will certainly be persecuted by the 'Establishment'. However, if he has a means of disseminating his findings, he can influence the future.

Now consider the consequences of this generational sin. It is difficult to really teach a Sunday School lesson anymore – there may be six different versions in the room and we start discussing the various texts and renderings; there is no authority for making a choice; no one knows for sure what God's word is! The footnotes, plus the versional differences (often significant), have undermined people's confidence in the integrity of the Text. If the preacher emends the Text from the pulpit, it is confusion compounded. The authority of the Scriptures has been undermined. Few have the confidence to stand up and say, "Thus says the LORD!" The practical result is that whenever some teaching of Scripture becomes inconvenient, for personal or cultural reasons, we simply talk around it, explain it away or just shrug it off.

Unquestioned obedience to the normal meaning of the Text is now hopelessly out of fashion! After all, nowadays it is our reason and logic (tempered by our convenience) that is the final authority, the final arbiter – God's Word no longer rules over us; we rule over it ...

Why should God bless our country, our church, our homes, our lives when we persist in such a pernicious form of idolatry?" Still Pickering:

47. "Anyone who deals with NT textual criticism in any way will presumably have heard about the Coherence-Based Genealogical Method (CBGM). Whenever you see the phrase 'genealogical method' you should say to yourself, "Aha, this will be just another attempt to avoid the drudgery of collating all the MSS". Having myself collated at least one book in over a hundred MSS (over 30 entire), I can assure you that it is indeed a drudgery, slave labor.

The CBGM is basically another attempt to avoid the job of collating all the extant MSS. It uses a computer to plot probabilities. The main problem with this method (from our point of view) is that at almost every stage of the procedure the critic must make subjective choices, and he will make those choices using the same criteria used in eclecticism (prefer the harder reading, the shorter reading, etc.). In the recent *ECM* Acts, Klaus Wachtel plainly states, "In the first stage, the traditional methods of eclectic textual criticism are applied" (p. 28*). So it is basically the old eclecticism dressed up in new clothes. The method is not empirical, even

though it uses actual variants.

The tendency is illustrated by the *Editio Critica Maior* (*ECM*) series for the General Epistles. For James they included 182 MSS out of 522 complete MSS and larger fragments. By their own definition, they included 78 MSS that they considered to be so Byzantine that they grouped them under the symbol 'Byz'. However, for the remaining six books the total of MSS was reduced by an average of 50 MSS, while the total of 'Byz' MSS was reduced by an average of 35 MSS. From my point of view, the *ECM* James is clearly more useful than the other six books.

In the *ECM* Acts they continue to call the Byzantine text a "carefully controlled form" (p. 18*), as they did twenty years before in the *ECM* James (p. 11*), but they never say who did the controlling. The reason is simple: they can't, because the statement is false. They are just repeating a cherished canard."

48. "If I didn't believe that we had an accurate translation of the original text of Holy Scripture, why would I endeavor to explain it verse by verse and word by word? It's very, very essential and very foundational to understand that what you have in your hand in a twentieth-century (if you have the NAS) or a twenty-first-century (if you have the ESV) English translation is an accurate translation of texts that originated thousands of years ago. And the reason that I can say that is true is because I understand the science and the history of manuscripts and the passing down of Holy Scripture.

That is one of the most important things you learn in seminary because if you have any wavering in your confidence about the integrity of your translation of the Bible, it'll suck the conviction right out of your heart. That is why those who attack the truth attack first the veracity of Scripture. Because if the Bible can be shown to be inaccurate or an inadequate translation or wrong, then we have no assurance of anything." (MacArthur; 03:48)

49. Seminary ...

Seminary – where one knows (with the RSV's Preface) that "The King James Version of the New Testament was based upon a Greek text that was marred by mistakes, containing the accumulated errors of fourteen centuries of manuscript copying...

We now possess many more ancient manuscripts of the New Testament, and are far better equipped to seek to recover the original wording of the Greek text."

50. Seminary – where one is pointed away from The Real Thing, while (perhaps) urged to search the Scriptures to find out whether the word received with all readiness of mind, really is so ...

51. And then – for how long lasts a possible excuse for believing all one was taught in seminary ...

52. Seminary ...

Edward F. Hills (*Believing Bible Study* (3.Ed.); pp.219.89.225-6): "Modernism has come in by degrees... And all during this long period conservative scholars have been combatting this monstrous growth of unbelief. Their effectiveness, however, has been greatly impaired by their inconsistency. They have opposed some forms of modernism and favored others. For example, they have fulminated against Old Testament naturalistic higher criticism as satanic, but they have adopted New Testament naturalistic textual criticism as scientific. In short, without at all intending to be such, they have been half-way modernists."

"Why were Westcott and Hort given such an enthusiastic welcome? Because they claimed to

have done for New Testament textual criticism what Isaac Newton did for astronomy, namely, reduce it to an exact science. This claim was vigorously seconded by their followers, and conservative Christians everywhere were led to believe that it was as hopeless and foolish to reject Westcott and Hort's theories and retain the Textus Receptus as it would be to reject the law of gravity and step off the Sears Building, or whatever structure was highest in those days. This would be laughable were it not for the fact that even today in conservative theological seminaries and Bible schools there are still teachers who feel this way and regard Westcott and Hort as virtually infallible. These teachers talk much about the danger of worshipping the King James Version, which would indeed be a great sin were anyone actually to commit it. But isn't it a still greater sin to worship Westcott and Hort? Westcott and Hort also claimed that their naturalistic method was so scientific and so successful that the substantial variation which yet remained amounted to only "one-thousandth part" of the entire New Testament text. This claim is still accepted at face value in many conservative circles but no longer in the naturalistic camp."

53. "In short, a true Gospel and a false Bible text do not go together. Eventually you must choose the one and reject the other. At Ideal Seminary we choose the Gospel."

"At Ideal Seminary ... we take our stand upon the Masoretic text and the Textus Receptus and upon the King James Version as a faithful translation of these two authoritative, sacred texts. Of course we also study modern critical texts of the Bible, but mainly to refute them. And the same is also true of modern English versions. We recognize their occasional good points, but we reject them because of the unbelieving logic which underlies them."

54. "The two most important ones [manuscripts]... The first one that is very important is called Sinaiticus [Aleph]... The second important one is called Vaticanus [B]... By the way, both Sinaiticus and Vaticanus end Mark at verse 8." (MacArthur; 15:48)

55. Herman C. Hoskier [1914], after his thorough (450 pages) study of Codex B, offered this verdict: "the maligned Textus Receptus served in large measure as the base which B tampered with and changed"; "after filling 450 pages with a detailed and careful discussion of the errors in Codex B and another 400 on the idiosyncrasies of Codex Aleph, [Hoskier] affirms that **in the Gospels alone** these two MSS differ well over 3,000 times, which number does not include minor errors such as spelling, nor variants between certain synonyms which might be due to "provincial exchange"."

"The demands of logic require that one or the other (perhaps both) must be wrong at those points. More will be said about this in chapter six." (Pickering; Identity; pp.50.39)

56. "Strange as it may appear, it is undeniably true, that the whole of the controversy may be reduced to the following narrow issue: Does the truth of the text of Scripture dwell with the vast multitude of copies, uncial and cursive, concerning which nothing is more remarkable than the marvelous agreement which subsists between them? *Or* is it rather to be supposed that the truth abides exclusively with a very little handful of manuscripts, which at once differ from the great bulk of the witnesses, and – strange to say – also amongst themselves." (Fuller (Which Bible?; pp.124-5) quotes John Wm. Burgon)

57. Pickering (Identity pp.133-4): "Burgon personally collated what in his day were 'the five old uncials' (Aleph, A, B, C, D). Throughout his works he repeatedly calls attention to the concordia discors, the prevailing confusion and disagreement, which the early uncials display between themselves. Luke 11:2-4 offers one example. [Burgon:]

""The five Old Uncials" (AlephABCD) falsify the Lord's Prayer as given by St. Luke in no less than forty-five words. But so little do they agree among themselves, that they throw themselves into six different combinations in their departures from the Traditional Text; and yet they are never able to agree among themselves as to one single various reading: while only once are more than two of them observed to stand together, and their grand point of union is no less than an omission of the article. Such is their eccentric tendency, that in respect of thirty-two out of the whole forty-five words they bear in turn solitary evidence.""

58. "... (in the Gospels alone) B has 589 Readings *quite peculiar to itself*, affecting 858 words, – Aleph has 1460 such Readings, affecting 2640 words.

One *solid fact* like the preceding, (let it be pointed out in passing,) is more helpful by far to one who would form a correct estimate of the value of a Codex, than any number of such "reckless and unverified assertions," not to say peremptory and baseless decrees, as abound in the highly imaginative pages of Drs. Westcott and Hort." (Burgon; Revision Revised; p.319)

59. John William Burgon (The Revision Revised (1885)): "... the necessity of either leaving it to be inferred from my silence that I had found Drs. Westcott and Hort's "arguments" unanswerable; or else of coming forward with their book in my hand, and demonstrating that in their solemn pages an attentive reader finds himself encountered by nothing but a series of unsupported assumptions: that their (so called) "Theory" is in reality nothing else but a weak effort of the Imagination: that the tissue which these accomplished scholars have been thirty years in elaborating, proves on inspection to be as flimsy and as worthless as any spider's web. I made it my business in consequence to expose, somewhat in detail, (in a third Article, which appeared in the "Quarterly Review" for April 1882), the absolute absurdity, – (I use the word advisedly) – of "WESTCOTT AND HORT'S NEW TEXTUAL THEORY;" and I now respectfully commend those 130 pages to the attention of candid and unprejudiced readers. It were idle to expect to convince any others. We have it on good authority (Dr. Westcott's) that "he who has long pondered over a train of Reasoning, *becomes unable to detect its weak points.*" A yet stranger phenomenon is, that those who have once committed themselves to an erroneous Theory, seem to be incapable of opening their eyes to the untrustworthiness of the fabric they have erected, even when it comes down in their sight, like a child's house built with playing-cards, – and presents to every eye but their own the appearance of a shapeless ruin." (p.xiv)

60. "Let no one at all events obscure the one question at issue, by asking, – "Whether we consider the *Textus Receptus* infallible?" The merit or demerit of the Received Text has absolutely *nothing whatever to do with the question*. We care nothing about it. *Any* Text would equally suit our present purpose. *Any* Text would show the "old uncials" perpetually at discord *among themselves*. To raise an irrelevant discussion, at the outset, concerning the *Textus Receptus*: – to describe the haste with which Erasmus produced the first published edition of the N. T.: – to make sport about the copies which he employed: – all this kind of thing is the proceeding of one who seeks to mislead his readers: – to throw dust into their eyes: – to divert their attention from the problem actually before them: – *not* – (as we confidently expect when we have to do with such writers as these) – the method of a sincere lover of Truth." (pp.17-8)

61. (Regarding Erasmus, "Frederick Nolan, in his *Inquiry into the Integrity of the Greek Vulgate or Received Text* [1815; pp.413-4], comments as follows: 'With respect to Manuscripts, it is indisputable that he [Erasmus] was acquainted with every variety which is known to us; having distributed them into two principal classes, one which corresponds with the

Complutensian edition, the other with the Vatican manuscript [see Erasmus's *Preface to the New Testament*, 1546 ["Erasm. Nov. Test. Præf. [p. xviii.] ed. Basil. 1546" – from Nolan's note]]. And he has specified the positive grounds on which he received the one and rejected the other'. It is known that Erasmus collated and studied many manuscripts, observing thousands of variant readings including such as were found in Vaticanus (Codex B); and a friend called Bombasius, we are told, researched that for him. Certainly in his various editions of the Greek New Testament, his notes reveal that he was familiar with practically all the important variant readings known to modern scholars including Mark 16.9-20, Luke 22.43,44 and John 7.53-8.11." (Malcolm H. Watts; *The New King James Version: A Critique*; p.6) Burgon:)

62. "The one great Fact, which especially troubles him [Hort] and his joint Editor, – (as well it may) – is *The Traditional Greek Text* of the New Testament Scriptures. Call this Text Erasmian or Complutensian, – the Text of Stephens, or of Beza, or of the Elzevirs, – call it the "Received," or the *Traditional Greek Text*, or whatever other name you please; – the fact remains, that a Text *has* come down to us which is attested by a general consensus of ancient Copies, ancient Fathers, ancient Versions. This, at all events, is a point on which, (happily,) there exists entire conformity of opinion between Dr. Hort and ourselves. Our Readers cannot have yet forgotten his virtual admission that, – *Beyond all question the Textus Receptus is the dominant Græco-Syrian Text of A.D. 350 to A.D. 400.*

Obtained from a variety of sources, this Text proves to be essentially *the same* in all. That it requires Revision in respect of many of its lesser details, is undeniable: but it is at least as certain that it is an excellent Text as it stands, and that the use of it will never lead critical students of Scripture seriously astray, – which is what no one will venture to predicate concerning any single Critical Edition of the N. T. which has been published since the days of Griesbach, by the disciples of Griesbach's school." (p.269)

63. (Regarding TR-revision – (pp.108-9): "... in not a few particulars, the "Textus receptus" *does* call for Revision, certainly; *although Revision on entirely different principles from those which are found to have prevailed in the Jerusalem Chamber.* To mention a single instance:..." etc., – as partly quoted by James R. White in *The King James Only Controversy – Can You Trust Modern Translations?*; 2. Ed. p.130 – White seemingly saw no need to quote the "*although ... Chamber*" – italics mine. Burgon:)

64. "As for the weak superstition of these last days, which – *without proof of any kind* – would erect two IVth-century Copies of the New Testament, (demonstrably derived from one and the same utterly depraved archetype,) into an authority from which there shall be no appeal, – it cannot be too soon or too unconditionally abandoned. And, perhaps beyond all things, men must be invited to disabuse their minds of the singular imagination that it is in their power, when addressing themselves to that most difficult and delicate of problems, – *the improvement of the Traditional Text*, – "solvere ambulando." [Lat. 'solvere ambulando' – Fuller renders Burgon "to do things casually"]" (pp.227-8)

65. ""This general immunity [writes Hort] from substantive error ... in the common original of Aleph B, in conjunction with its very high antiquity, provides in a multitude of cases *a safe criterion of genuineness, not to be distrusted* except on very clear internal evidence. Accordingly ... it is our belief, (1) That Readings of Aleph B *should be accepted as the true Readings* until strong internal evidence is found to the contrary; and (2), *That no Readings of Aleph B can be safely rejected absolutely.*" – (p.225.)

[66.] XLVI. And thus, by an unscrupulous use of the process of Reiteration, accompanied by a boundless exercise of the Imaginative faculty, we have reached the goal to which all that went before has been steadily tending: viz. the absolute supremacy of codices B and Aleph above all other codices, – and, when they differ, then of codex B." (p.304)

"Nothing comes after Dr. Hort's extravagant and unsupported estimate of Codices B and Aleph. On the contrary. Those two documents are caused to cast their sombre shadows a long way ahead, and to darken all our future." (p.312)

67. "To conclude. – It will be the abiding distinction of the Revised Version (*thanks to Dr. Hort,*) that it brought to the front a question which has slept for about 100 years; but which may not be suffered now to rest undisturbed any longer. It might have slumbered on for another half-century, – a subject of deep interest to a very little band of Divines and Scholars; of perplexity and distrust to all the World besides; – *but* for the incident which will make the 17th of May, 1881, for ever memorable in the Annals of the Church of England.

[68.] LXXXIV. The Publication on that day of the "Revised English Version of the New Testament" instantly concentrated public attention on the neglected problem: for men saw at a glance that the Traditional Text of 1530 years' standing, – (the exact number is Dr. Hort's, not ours,) – had been unceremoniously set aside in favour of *an entirely different Recension*. The true Authors of the mischief were not far to seek. Just five days before, – under the editorship of Drs. Westcott and Hort, (Revisionists themselves,) – had appeared the most extravagant Text which has seen the light since the invention of Printing. No secret was made of the fact that, under pledges of strictest secrecy, a copy of this wild performance (marked "Confidential") had been entrusted to every member of the Revising body: and it has since transpired that Dr. Hort advocated his own peculiar views in the Jerusalem Chamber with so much volubility, eagerness, pertinacity, and plausibility, that in the end – notwithstanding the warnings, remonstrances, entreaties of Dr. Scrivener, – his counsels prevailed; and – the utter shipwreck of the "Revised Version" [as well as of the American Standard Version] has been, (as might have been confidently predicted,) the disastrous consequence. Dr. Hort is calculated to have *talked for three years* out of the ten." (pp.364-5)

69. "... *a pyramid balanced on its apex* proves to be no unapt image of the Textual theory of Drs. Westcott and Hort. When we reach the end of their *Introduction* we find we have reached the point to which all that went before has been evidently converging: but we make the further awkward discovery that it is the point on which all that went before absolutely *depends* also. *Apart from* codex B, the present theory could have no existence. *But for* codex B, it would never have been excogitated. *On* codex B, it entirely rests. *Out of* codex B, it has *entirely sprung*.

Take away this one codex, and Dr. Hort's volume becomes absolutely without coherence, purpose, meaning. *One-fifth* of it is devoted to remarks on B and Aleph. The fable of "the Syrian text" is invented solely for the glorification of B and Aleph, – which are claimed, of course, to be "Pre-Syrian." This fills 40 pages more. And thus it would appear that the Truth of Scripture has run a very narrow risk of being lost for ever to mankind. Dr. Hort contends that it more than half lay *perdu* on a forgotten shelf in the Vatican Library; – Dr. Tischendorf, that it had been deposited in a waste-paper basket in the convent of S. Catharine at the foot of Mount Sinai". (pp.342-3)

70. Burgon (pp.320-1): "The Theory, – the Hypothesis rather, on which their [W-H-]Text is founded, we have *demonstrated* to be *simply absurd*. Remove that hypothesis, and a heap of

unsightly ruins is all that is left behind, – except indeed astonishment (not unmingled with concern) at the simplicity of its accomplished Authors.

Here then, we might leave off. But we are unwilling so to leave the matter. Large consideration is due to ordinary English Readers; who must perforce look on with utter perplexity – not to say distress – at the strange spectacle presented by *that* Text (which is in the main *the Text of the Revised English Version*) on the one hand, – and *this* Review of it, on the other: –

(1) "And pray, which of you am I to believe?" – will inevitably be, in homely English, the exclamation with which not a few will lay down the present number of the "*Quarterly*." "I pretend to no learning. I am not prepared to argue the question with you. But surely, the oldest Manuscript must be the purest! It even stands to reason: does it not? – Then further, I admit that you seem to have the best of the argument so far; yet, since the three most famous Editors of modern times are against you, – Lachmann, Tregelles, Tischendorf, – excuse me if I suspect that you *must* be in the wrong, after all."

LV. With unfeigned humility, the Reviewer ... proceeds to explain the matter to his supposed Objector ... , in briefest outline, as follows: – ..."

71. "... Hort achieved his purpose, even if it took him twenty-eight years. Although such men as Tischendorf, Tregelles, and Alford had done much to undermine the position of the TR (Textus Receptus), Westcott and Hort are generally credited with having furnished the death blow, beginning a new era. Many scholars have written to this effect, but [Ernest Cadman] Colwell [1965] expresses it as well as anyone. [:]

[72.] "The dead hand of Fenton John Anthony Hort lies heavy upon us. In the early years of this century Kirsopp Lake described Hort's work as a failure, though a glorious one. But Hort did **not** fail to reach his major goal. He dethroned the Textus Receptus. After Hort, the late medieval Greek Vulgate was not used by serious students, and the text supported by earlier witnesses became the standard text. This was a sensational achievement, an impressive success. Hort's success in this task and the cogency of his tightly reasoned theory shaped – and still shapes – the thinking of those who approach the textual criticism of the NT through the English language."

[73.] And that explains the nature and extent of the common divergence of the modern versions from the AV (King James Version) – they are all based essentially on the W-H theory and text whereas the AV is essentially based on the Textus Receptus.

But the question remains: Has the apparent potential for improving the text (arising from increased materials and 'wisdom') been realized? Did the translators of the RSV, for instance, make better use of the manuscripts and employ superior principles of textual criticism than did the translators of the AV? Well, the principles they used led them to adopt the W-H text with very little variation, and that text is based essentially on just two manuscripts, Codices B and Aleph." (Pickering; Identity p.24)

74. **In closing** is to be mentioned Wilbur N. Pickering and Paul M. Elliott's Every Word, Every Letter – The Divine Preservation of the Text of The New Testament:

<https://www.sermonaudio.com/saplayer/playpopup.asp?SID=520222320143952> , mp3; or – preferable – mp4/video – :

<https://www.sermonaudio.com/playpopupvideo.asp?SID=520222320143952>